

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Katedra žurnalistiky

Pavla Kubečková

Analýza kulturního zpravodajství ČT 24

Bakalářská práce

Praha 2009

Autor práce: **Pavla Kubečková**

Vedoucí práce: **PhDr. Alice Tejkalová**

Oponent práce:

Datum obhajoby: leden 2009

Hodnocení:

Bibliografický záznam

KUBEČKOVÁ, Pavla. *Analýza kulturního zpravodajství ČT 24*. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, 2009. 87 s. Vedoucí diplomové práce PhDr. Alice Tejkalová

Anotace

Bakalářská práce „Analýza kulturního zpravodajství ČT 24“ pojednává o zpravodajských relacích z oblasti kultury na zpravodajském kanálu České televize ČT 24. Jde o dva pořady, a sice Události v kultuře a Kultura v regionech. V úvodu je nastíněna definice zpravodajství, specifika televizního zpravodajství a definice televize veřejné služby. Samotná analýza pořadů používá dvě metody. Kvantitativní obsahová analýza zkoumá tematickou vyváženost zpravodajství, žánrovou pestrost, výskyt selfpromotion příspěvků, počet zpráv v relaci a celkovou strukturu pořadů. Následně je provedena i kvalitativní analýza vždy jednoho dílu každé relace.

Annotation

Diploma thesis „Analysis of news in culture“ deals with news programs focused on culture, that are broadcasted on the Czech television news channel ČT 24. These are two programs: News in culture and Culture in regions. The theoretical introduction deals with definition of news service, with specifics of television news and with the definition of television of public service. The analysis uses two different methods. Quantitative content analysis investigates thematic evenness of these news, genre diversity, occurrence of self-promotion news, number of news in one program and the whole structure of these two news programs. Then, there is also a qualitative analysis of one episode of each program.

Klíčová slova

zpravodajství, kultura, zpráva, žánr, tematika, obraz, zvuk, záběr

Keywords

news service, culture, news, genre, themes, picture, sound, snapshot

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.

Vlastní text práce bez anotací a příloh má celkem 90 758 znaků s mezerami včetně poznámkového aparátu, tj. 50 normostran.

Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna veřejnosti pro účely výzkumu a studia.

V Praze dne 8. 1. 2009

Pavla Kubečková

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala PhDr. Alici Tejkalové za velmi cenné rady a vstřícný přístup.

Dále také přátelům (především Tereze Maškové) a rodině za podporu.

Obsah

1. Vymezení tématu a cíle zkoumání.....	8
2. Teoretická východiska.....	10
2.1 Charakteristika zpravodajství a jeho zásad.....	10
2.1.1 Definice zpravodajství a jeho funkce.....	10
2.1.2 Zásady zpravodajství.....	11
2.1.3 Zpravodajské hodnoty a přístup do zpráv.....	12
2.1.4 Nastolování témat.....	13
2.2 Charakteristika televizního zpravodajství a jeho žánrů.....	14
2.2.1 Výrazové prostředky televizního zpravodajství.....	14
2.2.2 Žánrová stratifikace televizního zpravodajství.....	15
2.3 Charakteristika vybraných pořadů.....	16
2.3.1 Události v kultuře.....	16
2.3.2 Kultura v regionech.....	17
2.4 Definice televize veřejné služby.....	17
3. Metodologická východiska.....	19
3.1 Kvantitativní obsahová analýza.....	19
3.1.1 Hypotézy.....	19
3.1.2 Definování souboru jednotek pro výzkum.....	20
3.1.3 Definování jednotky analýzy.....	20
3.1.4 Vyhledávání relevantních příspěvků.....	20
3.1.5 Konstrukce kategorií obsahu proměnných.....	20
3.1.6 Kódování obsahu a sběr dat.....	21
3.1.7 Analýza sebraných dat a vyvození závěrů.....	21
3.2 Kvalitativní analýza.....	21
4. Kvantitativní obsahová analýza pořadů.....	23
4.1 Události v kultuře.....	23
4.1.1 Tematická vyváženost.....	23
4.1.2 Výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů a jejich délka.....	30
4.1.3 Počet zpráv v relaci.....	34
4.1.4 Výskyt zpráv ze zahraničí.....	34
4.1.5 Počet „self-promotion příspěvků“.....	35
4.1.6 Závěr.....	35
4.2 Kultura v regionech.....	36
4.2.1 Tematická vyváženost.....	36
4.2.2 Výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů a jejich délka.....	39
4.2.3 Počet zpráv v relaci.....	42
4.2.4 Počet „self-promotion příspěvků“.....	42
4.2.5 Regionální vs. celostátní.....	42
4.1.6 Závěr.....	42
5. Kvalitativní analýza.....	44
5.1 Události v kultuře.....	44
5.2 Kultura v regionech.....	51
6. Závěr.....	57
SUMMARY.....	60
7. Seznam pramenů a základní literatury.....	61
7.1 Základní literatura.....	61
7.2 Internetové odkazy.....	62
8. Přílohy.....	63

1. Vymezení tématu a cíle zkoumání

Téma bakalářské práce jsem si vybrala na základě svého dlouhodobého zájmu o oblast kultury a umění. Zajímalo mě, jak média o kultuře informují a zároveň i jaká preferují témata.

Cílem mé práce je co nejkomplexněji popsat a analyzovat oblast kulturního zpravodajství, která bývá často opomíjena a podceňována jako méně důležitá. V této analýze se zaměřuji na české podmínky a na jeden televizní kanál – veřejnoprávní ČT 24. Zpravodajství z kultury zde tvoří dva pořady: Události v kultuře (vysílané vždy od 21:30 od pondělí do pátku) a týdeník Kultura v regionech (vysílaný každou sobotu v 17:30).

Kulturní zpravodajství v českých podmínkách na žádném jiném kanálu nenajdeme. Informace z kultury sice poskytují i specializované pořady České televize (např. literární revue Třistatřicetři, Filmopolis, Divado žije! nebo Artmix), ty však nesplňují svým charakterem zpravodajské zásady, jde spíše o publicistiku částečně kombinovanou se zpravodajstvím. Navíc se tato analýza zaměřuje na zpravodajství obecné, ne pouze z určitého uměleckého odvětví. Za jediný „příbuzný“ pořad by mohl být považován týdeník Kultura.cz, který nabízí informace opravdu ze všech oblastí umění. I zde ovšem nacházíme některé spíše publicistické postupy. Na jiných českých televizních programech kulturní zpravodajství prakticky nenajdeme.

Je tedy zřejmé, že zpravodajství z kultury je oblast, které se televize příliš nevěnují. Čím je to způsobeno? Zajisté je to tím, že zájem diváků o něj nikdy nebude tak vysoký, jako například o zprávy ze sportu, nebo o počasí, které mají širokou diváckou základnu, a jsou tedy i součástí všech hlavních zpravodajských relací. To, že je to u nás tak málo častá a poměrně nová věc, má jistě vliv i na kvalitu samotného zpravodajství. I ta je předmětem této analýzy.

Samotná analýza je rozdělena na dvě části. První zkoumá pomocí kvantitativní obsahové analýzy obsahovou strukturu celé zpravodajské relace. Je zde nastíněna tematická struktura, žánrové spektrum i poměr příspěvků z Česka

a ze zahraničí. Zabývá se i tím, do jaké míry televize na půdě vlastního zpravodajství propaguje sebe sama, tedy jak často se zde vyskytují „self-promotion příspěvky“. Druhá část zkoumá pomocí kvalitativní analýzy strukturu samotných příspěvků, jak jsou vystavěny, jak se zde pracuje se zvukem a obrazem a jejich vzájemným vztahem.

2. Teoretická východiska

2.1 Charakteristika zpravodajství a jeho zásad

2.1.1 Definice zpravodajství a jeho funkce

Ačkoliv je zpravodajství nejstarším a jedním z nejčastěji zkoumaných odvětví žurnalistiky, jeho definice je poněkud obtížná. Nabídnou jich tedy hned několik.

Barbora Osvaldová nabízí jednu z nejobecnějších definic, a sice, že „zpravodajství je označení jedné ze základních novinářských činností a zároveň i produktu této činnosti. Zpravodajství stojí na informacích a faktech, které vyhledává, shromažďuje, třídí, vybírá, interpretuje a předává prostřednictvím médií recipientům.”¹ Z této definice jasně vyplývá, že základem zpravodajství jsou fakta a informace o událostech, i to, že je to jakýsi produkt novinářovi práce. Zpravodajství tedy můžeme vnímat v dvojím kontextu, a to jako určitý mediální žánr (produkt činnosti) a určitý typ práce. Jako jeho hlavní funkce bývá vnímána funkce informační. Slouží ovšem veřejnosti také k utváření vlastních názorů.²

Teoretikové médií vidí ale zpravodajství ještě v dalších kontextech. Například John Hartley jej považuje přímo za sociální a kulturní instituci.³ Z toho se následně odvozují i další funkce, které ve společnosti plní. Mohou to být například tyto: „udržování kontinuity existence společnosti, vytváření společenského konsenzu nebo utváření společné identity.”⁴ Zpravodajství tedy nešíří pouze informace, ale také hodnoty a normy dané společností.⁵

Winfried Schulz a Gay Tuchmanová ovšem objevili ještě další rozměr zpravodajství, a to z pohledu sociálního konstruktivismu. Zpravodajství podle nich není pouhé informování o událostech, ale tím, jak události vybírá, popisuje

¹ OSVALDOVÁ, Barbora, HALADA, Jan a Kol. *Praktická encyklopedie žurnalistiky*. Praha: Libri, 2002. 240 s. str. 216

² OSVALDOVÁ, Barbora, HALADA, Jan a Kol. *Praktická encyklopedie žurnalistiky*. Praha: Libri, 2002. 240 s. str. 216

³ HARTLEY, John. *Understanding news*. London: Routledge, 1995. 203 s. str. 4-5

⁴ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 10

⁵ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 19

a řadí za sebe, konstruuje realitu.⁶ Výrazně tedy ovlivňuje naše vnímání okolního světa a toho, co je a není důležité. Hartley pak tvrdí, že jak si recipient zvyká na specifický jazykový systém zpravodajství a jeho kódy, a postupně se učí, začíná poté sám interpretovat okolní svět právě v těchto kódech.⁷

Jak je tedy zřejmé, vyslovit jednoduchou definici zpravodajství není lehké. K jasnějšímu vysvětlení tohoto termínu může ovšem pomoci vysvětlení zásad, jakých se zpravodajství drží.

2.1.2 Zásady zpravodajství

Fakt, že zpravodajství má v médiích určité výsadní postavení, těší se poměrně velkému zájmu veřejnosti a je všeobecně považováno za spolehlivý zdroj informací, vede k tomu, že se v něm musí dodržovat určité zásady, které recipienti očekávají. Těchto zásad je hned několik. Hlavními normativními požadavky na zpracování informací o událostech ve zpravodajství jsou objektivita, nestrannost a vyváženost.

Objektivita bývá vnímána dvojím způsobem, a to buď jako nedosažitelný ideál, kterého by se ale přesto měli novináři snažit dosáhnout, nebo jako stav, kterého lze docílit dodržováním určitých pravidel. McNair popisuje tři charakteristiky, které objektivní žurnalistika vykazuje. Jsou to:

1. oddělování fakt od názorů
2. vyvážený přístup k různým názorům
3. potvrzení výroků odvoláním se k jiným autoritám⁸

Mezi další složku objektivity bývá podle Westerstahla zařazována také faktučnost, která se skládá z konceptu pravdivosti a kritérií relevance pro recipienty.⁹

Požadavek nestrannosti představuje především nezkreslené podávání informací. To se skládá z kritéria neutrální prezentace (vyhnutí se hodnotícím

⁶ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 11

⁷ HARTLEY, John. *Understanding news*. London: Routledge, 1995. 203 s. str. 4-5

⁸ McNAIR, Brian. *Sociologie žurnalistiky*. Praha: Portál, 2004. 182 s. str. 71

⁹ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 145

prvkům) a úzce souvisí také s vyvážeností. Tu by měl zajišťovat rovný přístup aktérů do zpráv, více názorů a úhlů pohledu na jednu událost a rovnocenný prostor, který jim je poskytnut.¹⁰

2.1.3 Zpravodajské hodnoty a přístup do zpráv

Co určuje, že se ta která událost stane zprávou? Touto otázkou se zabývalo mnoho teoretiků médií. Jako první přišli s konceptem zpravodajských hodnot Galtung a Ruge (1965), kteří definovali zpravodajskou hodnotu jako něco, co zásadně ovlivňuje výběr zpráv. Našli několik hned několik faktorů. Tyto faktory se v dalších výzkumech ještě proměňovaly, dnes ale můžeme najít několik primárních zpravodajských hodnot, které jsou univerzální pro západní média. Jsou to tyto:

1. rozměr událostí
2. blízkost
3. jasnost
4. omezený časový rozměr
5. závažnost
6. souznění
7. personifikace
8. negativnost
9. významnost
10. drama a fikce¹¹

Pokud splňuje událost některé z těchto charakteristik, může se potom stát zprávou. S konceptem zpravodajských hodnot se pojí i předvídatelnost zpravodajství, tedy to, že se dá očekávat, jaká událost se zprávou stane.

S výběrem událostí do zpravodajství je to ale ještě poněkud složitější. Médii je totiž k dispozici výrazný nadbytek potenciálních zpráv a musí tedy dojít k jejich selekci. Zde je velmi důležitá osoba člověka (šéfredaktora, editora, redaktora), který zprávy vybírá. Americký sociolog David M. White tohoto

¹⁰ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 146

¹¹ McQUAIL, Denis. Úvod do teorie masové komunikace. Praha: Portál, 2007. 447 s. str 302

člověka pojmenoval jako gatekeepera, tedy jakéhosi vrátného, který některé zprávy do vysílání pouští a jiné ne. Samotný výběr zpráv je potom označován jako gatekeeping. Ten probíhá na mnoha úrovních a je prováděn mnoha různými gatekeepery (např. zpravodajská agentura, redaktor, editor) s různým postavením v mediální organizaci. Na jeho rozhodování má vliv celá řada faktorů na několika úrovních. Shoemakerová tyto úrovně vidí takto: individuální úroveň, úroveň mediálních rutin, úroveň organizace, extramediální úroveň a ideologická úroveň. Do jeho rozhodování tak vstupuje například subjektivní pohled, profesní rutiny (stejně zdroje informací, využívání stejných zpravodajských sítí a další), vztahy s kolegy nebo třeba organizační struktura dané mediální organizace.¹²

2.1.4 Nastolování témat

Problematickou oblastí zpravodajství se ukázalo být nastolování témat, tzv. agenda-setting. Autory tohoto pojmu jsou McCombs a Shaw, tento fenomén byl však zkoumán již dříve. Jeho základní hypotézou je, že „reprezentace témat v masových médiích má samostatný účinek na obsah tématu a na jeho relativní důležitost ve veřejném mínění“.¹³ To tedy jednoduše znamená, že o čem média referují, má vliv na to, o čem lidé přemýšlejí a jak se strukturuje veřejné mínění. Dearing a Rogers rozlišují 3 typy agend. Veřejná agenda se týká „vnímání důležitosti jednotlivých témat v rámci široké veřejnosti. (...) Mediální agenda představuje témata a intenzitu jejich výskytu v mediálních obsazích, většinou je indexována obsahovou analýzou zpravodajských médií, která se snaží odhalit množství zpravodajských příběhů na určité téma. Politická agenda je měřena prostřednictvím sledování politických akcí (jako je návrh zákona a podobně)“.¹⁴ Mediální agendu bude zkoumat i tato analýza.

¹² TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 37-47

¹³ McQUAIL, Denis. Úvod do teorie masové komunikace. Praha: Portál, 2007. 447 s. str. 389

¹⁴ TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s. str. 114

2.2 Charakteristika televizního zpravodajství a jeho žánrů

2.2.1 Výrazové prostředky televizního zpravodajství¹⁵

Specifikum televizního zpravodajství, jakkoliv banálně to zní, je především v tom, že je vnímáno prostřednictvím dvou smyslových vjemů, a to zraku a sluchu. Kombinace obrazu a zvuku tak vytváří specifický audiovizuální jazyk. Divák vnímá předkládané informace především prostřednictvím obrazu. Zvuk by pak spolu s ním měl tvořit jakýsi koherentní celek. Vždy je důležité tyto dvě složky propojit a pracovat s oběma z nich, ne spoléhat na dominanci pouze jedné.

Ve zvukové složce pracuje redaktor především s mluveným slovem, a to ve formě komentáře, rozhovoru, studiového vystoupení nebo tzv. stand-upu. Občas se vyskytují reálné zvuky a ruchy (prostředí, o kterém příspěvek pojednává). Zpravodajství ovšem pracuje i s hudbou - nemělo by to být v samotných příspěvcích, ale hudba slouží jako předěl nebo znělka, případně jako podkres pro „headlines“. Dává struktuře zpravodajské relace dynamiku a rytmus.

Obrazová část je složena z jednotlivých záběrů, které jsou základní jednotkou obrazu. Pracuje se s velikostí záběrů (především obrazová triáda celek, polocelek, detail), pohybem a úhlem pohledu kamery, nasvícením a kompozicí. To vše by ale mělo být podřízeno vytvoření dojmu co největší autenticity.

Struktura zprávy jako takové ovšem vzniká až ve střížně. Zde je vytvářen vztah mezi zvukem a obrazem (ať už jako synchron nebo jako asynchron) a vznikají zde dějové, časové a prostorové vazby. Je zde rozhodnuto i o kompozici zprávy. Nejčastěji se užívá kompozice logická, se strukturou obrácené pyramidy (od nejdůležitějšího k méně důležitému). Především v komerčních televizích se pak používá kompozice dynamická (nebo-li akcentující), která na začátek uvede nějakou zajímavost (přestože je méně důležitá), aby zaujala divákovu pozornost. Méně často se používá kompozice kruhová (založená na principu dramatického oblouku) a prakticky vůbec

¹⁵ Kolektiv autorů. *Zpravodajství v médiích*. Praha: Karolinum, 2001. 155 s. str. 73-82

(s výjimkou sportovního zpravodajství) se nepoužívá kompozice chronologická.

Jazyk televizní zprávy by měl být spisovný, ale hovorový, protože mluvené slovo má samozřejmě odlišné nároky od psaného. Zprávy by měly být psány v krátkých, jasných a srozumitelných větách, aby již na první poslech byly všechny informace zřejmé.

2.2.2 Žánrová stratifikace televizního zpravodajství

I když se současné televizní zpravodajství neustále proměňuje, existuje několik ustálených žánrů, které se neustále opakují, a mají svoji strukturu. Obzvláště to pak platí pro zpravodajství z kultury, u kterého nenajdeme tlak na co největší aktuálnost, jak to bývá u zpravodajství obecně. Pro bližší seznámení s žánry předkládám následující přehled. Žánrové členění je převzaté z kapitoly číslo 6.4 z knihy *Zpravodajství v médiích*¹⁶ zpracované Martinem Lokšíkem.

·zpráva čtená: Jde o zprávu podávanou divákovi pouze prostřednictvím moderátora ze studia. Nemá žádný další obrazový materiál. Je to zpravidla krátká zpráva, jež se vztahuje k nějaké aktuální události, která se stala ve velmi blízké době, a nebylo k ní tedy možné připravit větší a samostatný příspěvek. Pro účely kulturního zpravodajství se dá oprávněně využít jen velmi málo.

·zpráva obrazová: Rovněž krátká zpráva (do 30 sekund), kde je daná (zpravidla méně důležitá) událost prezentována obrazem s komentářem, který zcela nahradil původní zvuk. Jde většinou o doplňující zprávy, které jsou po dvou až třech spojovány do bloků. Pro účely kulturního zpravodajství se hodí například pro informace o vernisážích, koncertech, nebo jiných akcích se zajímavým obrazovým materiálem. Méně se již hodí např. pro informace o literatuře.

·zpráva kombinovaná: V současnosti nejužívanější druh zprávy. Jde o zprávu složenou z několika složek. Obvykle začíná uvedením nejdůležitějších informací moderátorem ve studiu (kompozice obrácené pyramidy), na to pak naváže sled

¹⁶ Kolektiv autorů. *Zpravodajství v médiích*. Praha: Karolinum, 2001. 155 s. str. 84-86

detailnějších informací doplněných obrazem, často se synchronními výpověďmi. Vše zastřešuje komentář redaktora. Zpráva kombinovaná je také známá pod názvem složená nebo rozšířená.

·zpráva reportážní: Tento druh zprávy je obvykle založen na kompozičním principu dramatického oblouku, takže v jeho struktuře můžeme nalézt něco jako expozici, střední část a vyvrcholení. Má vyšší emocionální působení na recipienta a vtáhne ho více do děje.

·zpravodajský rozhovor: Tato klasická metoda, která je založená na otázkách a odpovědích, je v televizním zpravodajství užívána v několika různých formách. Je to rozhovor redaktora ve studiu s pozvaným hostem (nebo se s hostem komunikuje přes satelitní spojení), záznam výpovědi zpovídaného, živý vstup redaktora, který metodou rozhovoru komunikuje s moderátorem ve studiu, živý rozhovor redaktora a hosta z místa události. Ve zpravodajství z kultury se využívá převážně k rozhovorům s umělci, případně pořadateli různých kulturních akcí, příliš se nevyužívá na rozhovory s kritiky.

2.3 Charakteristika vybraných pořadů

2.3.1 Události v kultuře

Události v kultuře jsou zpravodajskou relací, která se vysílá každý všední den na ČT 24 od 21:30. Její průměrná stopáž je 26 minut, ve kterých se diváci mají dozvědět novinky ze světa kultury a umění.

Každou relaci uvádí moderátor. Ti se střídají dva (Otakar Svoboda a Jiří Svoboda), a to v týdenních intervalech. Pořad je koncipován jako zpravodajský. Na začátku každého dílu uvede moderátor, jaká budou hlavní témata vysílání. Nenajdeme zde tedy klasické „headlines“ s obrazovým doprovodem, moderátor tyto věty pouze odříká. Obvykle následuje hlavní rozhovor ve studiu na určité téma. Bývá to nejdelší zpráva celé relace. Průměrný počet zpráv velmi kolísá, a to

i v závislosti na moderátorovi, pohybuje se však v rozmezí šesti až deseti zpráv. Poté přichází sled několika kratších zpráv, po kterých obvykle následuje druhý, tentokrát už kratší rozhovor. Celá relace bývá ukončena kratší zprávou, případně klipem nebo nějakou jinou ukázkou.

Tato relace nemá nějak pevně danou strukturu, témata a ani rubriky. Najdeme zde zprávy ze všech oblastí kulturní scény, ale jednotlivá témata nemají pevně dané místo ve struktuře pořadu. Ta je dána spíše žánrově než tematicky.

2.3.2 *Kultura v regionech*

Tato zpravodajská relace z oblastí kulturního dění v regionech se vysílá pravidelně premiérově každou sobotu na ČT 24 od 17:30. Jde taktéž o zpravodajskou relaci, jejíž stopáž je přibližně do 25 minut.

I v této relaci se střídají ve studiu dva moderátoři, kteří uvádějí jednotlivé příspěvky. Každá relace přitom začíná také krátkým úvodem moderátora, na co se mohou diváci těšit. Následuje většinou jedna kratší zpráva, poté už rozhovor moderátora s hostem ve studiu. Poté přichází sled krátkých obrazových zpráv nazvaný Peníze v kultuře, který informuje převážně o rekonstrukcích památek (tzn. kostelů, muzeí, zámků, atd.), ale informuje například i o otvírání nových knihoven a různých kulturních dotacích. Následují opět delší zprávy. Pravidelnou rubrikou je také profil, jehož snahou je představit zajímavé umělce z různých koutů země. Pořad bývá uzavřen pozvánkou na zajímavou blížící se kulturní akci.

Jak je zřejmé, struktura tohoto pořadu je zřetelnější. Cíl postihnout regiony celé České republiky v osmi zprávách za týden je ovšem velmi těžko dosažitelný. Území je velké a počet zpráv a vysílací plocha poměrně malá.

2.4 Definice televize veřejné služby

System televize veřejné služby je typický pro evropské mediální prostředí.

Jde o systém, kdy televize nemá soukromého vlastníka, ale její vznik a existence je dána zákonem. Hlavní část jejich příjmů tedy tvoří příjmy z reklamy, nýbrž koncesionářské poplatky. Existence takové televize je podmíněna veřejným zájmem. Zákon o České televizi říká, že veřejnoprávní televize prostřednictvím tvorby a šířením televizních programů „poskytuje službu veřejnosti a přispívá k rozvoji kultury.“¹⁷ Taková televize tedy musí splňovat určitá očekávání a charakteristiky. Zákon o České televizi také přímo naplňování tohoto veřejného zájmu popisuje. Říká, že „hlavními úkoly veřejné služby jsou zejména:

- poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů
- přispívání k právnímu vědomí obyvatel České republiky
- rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky
- poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel.“¹⁸

Je tedy zřejmé, že redaktoři České televize musí dodržovat určité standardy. Navíc jejich práce podléhá kontrole Etického panelu, který jmenuje Rada ČT a jsou vázáni řídit se Kodexem České televize.

¹⁷ Statut ČT, Článek I

¹⁸ Statut ČT, Článek II

3. Metodologická východiska

Cílem této práce je analyzovat kulturní zpravodajství stanice veřejné služby. Analýza si klade za cíl popsat jak formální, tak i obsahovou stránku zpravodajských pořadů. K tomu budou sloužit dva metodické postupy - jednoduchá kvalitativní analýza a kvantitativní obsahová analýza.

3.1 Kvantitativní obsahová analýza¹⁹

Metoda kvantitativní obsahové analýzy umožní zjistit, jaké žánrové zpravodajské formy se na ČT 24 v oblasti kulturního zpravodajství používají, dále jsou-li některé druhy umění upřednostňovány před jinými (příp. zda jsou to více populární umělecké žánry) a v neposlední řadě, zda a v jakém počtu se zde vyskytují „self-promotion příspěvky“. Analýza se také bude zabývat tím, v jakém poměru se zpravodajství zajímá o domácí a světovou kulturní scénu.

3.1.1 Hypotézy

- 1) Zastoupení jednotlivých druhů umění není rovnoměrné. Televize dává přednost performativním druhům umění, protože jsou pro ni vizuálně zajímavější a lehce zpracovatelné.
- 2) Televize upřednostňuje populární umělecké žánry. Avantgardní umění nedostává tak velký prostor.
- 3) Ve zpravodajských relacích se v poměrně velkém počtu vyskytují příspěvky typu „self-promotion“.
- 4) Redaktoři využívají ustálený formát složené zprávy. Žánrová pestrost zpravodajství je minimální.

Na základě těchto otázek, jsem následně stanovila jednotlivé proměnné, jejich

¹⁹ SCHULZ, Winfried a Kol. *Analýza obsahu mediálních sdělení*. Praha: Karolinum, 2004. 149 s.

kategorie a kódovací jednotku.

3.1.2 Definování souboru jednotek pro výzkum

V tomto případě jde samozřejmě o dva výše zmíněné zpravodajské pořady – Události v kultuře a Kultura v regionech. Původní součástí měl být i pořad Týden v kultuře, ten se ale již přestal vysílat. Události v kultuře jsou vysílány denně od 21:30 přibližně do 21:56. Já jsem je sledovala po dobu čtyř týdnů, a to v rozmezí od 29. 9. 2008 do 24. 10. 2008. Pořad Kultura v regionech, který se na obrazovkách objevuje pouze jednou týdně v sobotu od 17:30 přibližně do 17:55, jsem sledovala po dobu jednoho měsíce, a to od 4. 10. do 25. 10.

3.1.3 Definování jednotky analýzy

Jako základní kódovací jednotku analýzy jsem si zvolila jeden příspěvek neboli jednu televizní zprávu. Ta je ohraničena především tematicky. Jiné ohraničení je problematické, protože v jedné zprávě často dochází ke změnám mluvčích a čas se u jednotlivých příspěvků také značně liší. Tematické oddělení zpráv je ovšem poměrně jednoduché a v praxi se osvědčilo.

3.1.4 Vyhledávání relevantních příspěvků

Pro tuto analýzu bylo možné všechny vysílané zprávy považovat za relevantní, neboť všechny se už ze svého titulu zabývaly zpravodajstvím z kultury.

3.1.5 Konstrukce kategorií obsahu proměnných

K tomu, abych mohla zjistit odpovědi na otázky, které jsem si položila, jsem si určila následující proměnné:

- a. počet příspěvků o hudbě a jejich stopáž
- b. počet příspěvků o filmu a jejich stopáž
- c. počet příspěvků o televizi a rozhlasu a jejich stopáž

- d. počet příspěvků o výtvarném umění, designu a architektuře a jejich stopáž
- e. počet příspěvků o literatuře a jejich stopáž
- f. počet příspěvků o divadle a jejich stopáž
- g. výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů a jejich stopáž
- h. počet „self-promotion“ příspěvků a jejich stopáž
- i. počet příspěvků ze zahraničí
- j. počet příspěvků o domácím dění
- k. celkový počet příspěvků v jedné relaci

3.1.6 Kódování obsahu a sběr dat

Po všech přípravných krocích jsem přistoupila k samotnému kódování zkoumaného vzorku a získala tak data potřebná k následné analýze.

3.1.7 Analýza sebraných dat a vyvození závěrů

Sebraná data jsem nejprve pomocí jednoduchých operací statisticky zpracovala, následně převedla do grafů a tabulek, a nakonec připojila komentář ke každé z nich.

3.2 Kvalitativní analýza

Prostřednictvím kvalitativní analýzy bych chtěla zkoumat co možná nejdětailněji vždy jeden díl každé zpravodajské relace. Konkrétní díl Událostí v kultuře i Kultury v regionech budu vybírat náhodně, a to losem.

Metod kvalitativní analýzy existuje velké množství a i tento samotný pojem je poměrně široký. Jednu z definic kvalitativní analýzy nabídli Strauss a Corbinová pomocí negativního vymezení, a to sice, že je to „jakýkoliv výzkum, jehož výsledků se nedosahuje pomocí statistických procedur nebo jiných způsobů

kvantifikace²⁰. To přesně odpovídá tématu této části analýzy, která bude prováděna především prostřednictvím pozorování a následného popisu. Mezi výzkumné otázky a okruhy, které bych chtěla analyzovat, patří například tyto:

- 1) moderátor - jeho vyjadřování, struktura kladení otázek, jazykový projev a celkové působení, rytmus rozhovorů
- 2) struktura jednotlivých zpráv a příspěvků – práce s obrazem a zvukem, jazykový projev redaktorů
- 3) struktura celé zpravodajské relace

O vhodnosti výběrů kvalitativní analýzy svědčí její výhody, jako je například „získání hloubkového popisu“ nebo „citlivé zohlednění působení kontextu“²¹. Při kvalitativní analýze nejde o získávání dat statisticky, „hlavním instrumentem je výzkumník sám“²², to znamená, že jde více o osobní interpretaci, kdy se výzkumník snaží co nejdetailněji popsat svá pozorování.

²⁰ STRAUSS, Anselm, CORBINOVÁ, Juliet. *Základy kvalitativního výzkumu*. Přeložil Stanislav Ježek. 1. vyd. Boskovice : ALBERT, 1999. 228 s. str. 10

²¹ HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum*. Praha : Portál, 2005. 407 s. str. 53

²² HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum*. Praha : Portál, 2005. 407 s. str. 55

4. Kvantitativní obsahová analýza pořadů

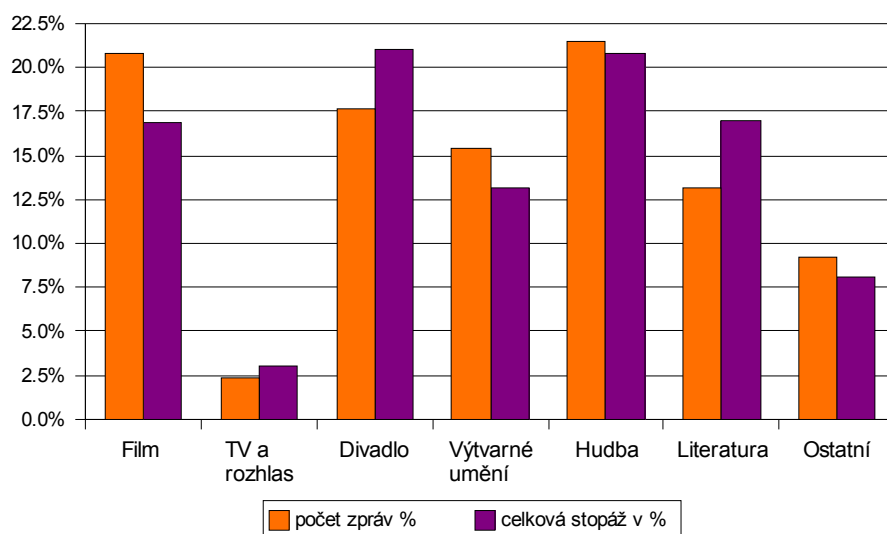
4.1 Události v kultuře

4.1.1. Tematická vyváženost

Ještě než přikročím k samotné analýze a jejím výsledkům, zastavím se u kódování jednotlivých oborů umění a kultury. Kódované proměnné již byly popsány výše, nyní však ještě pár slov k některým kategoriím. Kategorie film, televize a rozhlas, literatura a hudba nebyly problematické. Do kategorie výtvarné umění jsem nakonec po uvážení zařadila i architekturu a design, které někdy mohou být spojovány do jednoho oboru, ale často také bývají vnímány samostatně. Pro účely této analýzy budou tedy tyto obory v jedné kategorii. Pro přesnost také dodávám, že do kategorie divadla samozřejmě spadá opera a muzikál, a jsou sem přiřazeny také veškeré formy tance. Sekce ostatní zahrnuje různé informace z vědy a historie a jsou zde také zprávy o cenách Ministerstva kultury nebo o dění okolo kauzy Milana Kundery.

Jedním z cílů této práce bylo zjistit, zda jsou Události v kultuře z hlediska tematické struktury vyvážené. Při zkoumání a kódování vzorku jsem zjistila, že relace vykazuje značné odlišnosti v závislosti na moderátorovi toho kterého dílu. Jelikož se moderátoři střídají po týdnu, zvolila jsem pro přehled o vyváženosti týdenní vzorek. Tyto týdenní vzorky jsem následně ještě zprůměrovala, takže vyšla data, která jasně ukazují tematické preference obou moderátorů. Nejprve ale souhrnná čísla za celé čtyři týdny.

Graf č. 1: Podíl jednotlivých oborů umění v počtu zpráv i v celkové stopáži na celkovém vysílání za sledované období

Tabulka č. 1: Celkový počet zpráv z jednotlivých oborů umění

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	27	20.8%	5269	16.9%
TV a rozhlas	3	2.3%	941	3.0%
Divadlo	23	17.7%	6559	21.0%
Výtvarné umění	20	15.4%	4134	13.2%
Hudba	28	21.5%	6476	20.8%
Literatura	17	13.1%	5294	17.0%
Ostatní	12	9.2%	2521	8.1%

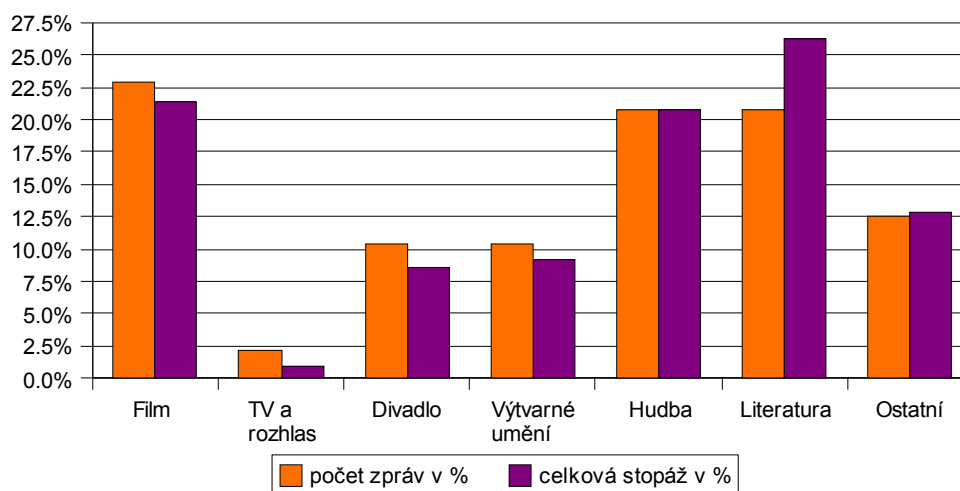
V průběhu čtyř týdnů, během nichž jsem Události v kultuře sledovala, se ukázalo, že z hlediska počtu zpráv se zde nejčastěji objevují informace o hudbě a filmu, o něco méně potom o divadle a výtvarném umění, jako zcela upozaděná se jeví literatura. Kódovala jsem i příspěvky o rozhlasu a televizi, a to na základě hypotézy, že televize bude mít snahu reflektovat a do jisté míry i propagovat sama sebe. Tento předpoklad se však nepotvrdil, zpráv z této oblasti bylo minimum (celkem pouze tři).

Pokud bychom sledovali celkovou stopáž, překvapivě zde největší vysílací prostor zabírají zprávy o divadle. Dále potom o hudbě, literatuře a filmu. Velmi malý prostor patří výtvarnému umění (pouze 13,2 procent). Zde se tedy potvrdila hypotéza, že televize dává přednost performativním druhům umění, které jsou

vizuálně zajímavější a pravděpodobně podle názoru editorů pro diváky atraktivnější. Lépe se k nim také natáčí obrazová složka. Literatura a výtvarné umění mají ve všech ohledech menší prostor. Ze statistik lze také jednoduše odvodit, že zatímco v oblasti filmu a výtvarného umění se vyskytuje větší počet kratších zpráv, v oblasti literatury a divadla jde spíše o zprávy dlouhé (především dlouhé rozhovory ve studiu). Hudba zůstává někde uprostřed. Struktura vysílání se v celkových číslech jeví jako poměrně vyrovnaná. To ovšem neplatí při detailnějším pohledu na jednotlivé týdny, ve kterých lze nalézt značnou nevyváženost. Zde jsou týdenní přehledy a sumarizace podle moderátorů:

Otakar Svoboda

Graf č. 2: Podíl jednotlivých oborů umění v počtu zpráv i v celkové stopáži na vysílání v období 29. 9. - 3. 10., 13. 10 – 16. 10. a 20. 10. (moderoval O. Svoboda)

Tabulka č. 2: Celkový počet zpráv z jednotlivých oborů umění v období 29. 9. - 3. 10., 13. 10 – 16. 10. a 20. 10. (moderoval O. Svoboda)

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	11	22.9%	3309	21.3%
TV a rozhlas	1	2.1%	162	1.0%
Divadlo	5	10.4%	1326	8.5%
Výtvarné umění	5	10.4%	1433	9.2%
Hudba	10	20.8%	3234	20.8%
Literatura	10	20.8%	4066	26.2%
Ostatní	6	12.5%	2002	12.9%

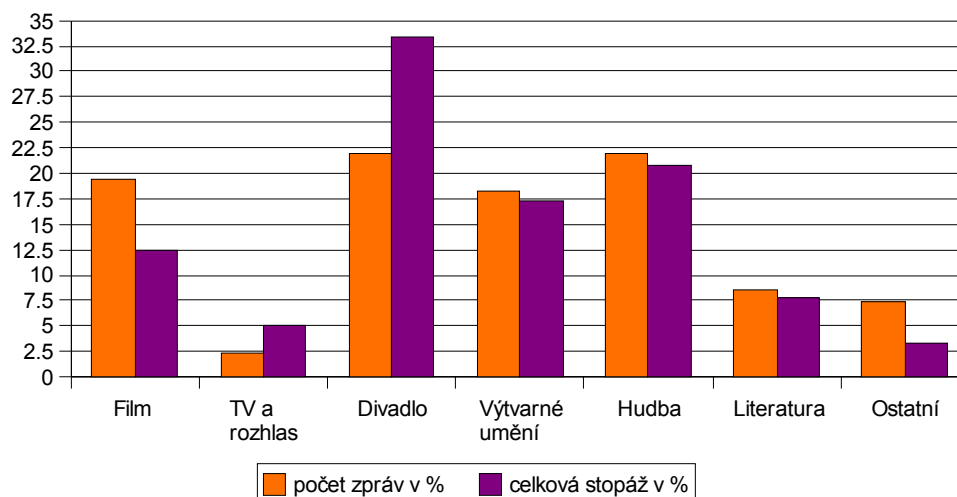
Z grafu i tabulky jednoznačně vyplývá, že Otakar Svoboda, který Události moderoval v týdnech od 29. 9. do 3. 10. a od 13. 10. do 16. 10. (v pátek 17. 10. je uváděl Jiří Svoboda, proto jsem tento díl vynechala a naopak do výsledných dat přidala pondělí 20. 10., kdy Události moderoval Otakar Svoboda – pravděpodobně došlo k výměně směn), dává přednost především hudbě, filmu a literatuře. O tom svědčí jak počet příspěvků, tak i jejich celková stopáž. Tyto tři oblasti kultury zabírají každá přes 20 procent celkové stopáže i počtu zpráv. Nápadně méně se naopak prosazuje výtvarné umění a divadlo. Obě tyto kulturní oblasti dostaly prostor pouze v pěti zprávách za dva týdny, což je vskutku velmi malé číslo vzhledem k počtu týdenních vernisáží a divadelních premiér. Uvážíme-li navíc, že do těchto dvou sekcí spadá i architektura a design (výtvarné umění) a různé formy hudebního divadla a tance (divadlo), je zcela jasné, že prostor věnovaný těmto druhům umění je neadekvátní.²³

V jednotlivých týdnech nalezneme další zajímavé informace. V prvním týdnu například najdeme pouze jednu zprávu o divadle, naproti tomu celkem sedm zpráv ze světa hudby. V dalším týdnu se zase nevyskytuje vůbec žádná zpráva o výtvarném umění a literatura zde se svými šesti zprávami zabrala celých 28 procent plochy, ve stopáži to pak činí už 33 procent, což svědčí o poměrně velké nevyváženosti.

²³ Viz příloha č. 1 – tabulky s detailním rozpisem přesného počtu zpráv i celkové stopáže za jednotlivé týdny

Jiří Svoboda

Graf č. 3: Podíl jednotlivých oborů umění v počtu zpráv i v celkové stopáži na vysílání v období 6. 10. - 10. 10., 17. 10. a 21. 10. - 24. 10. (moderoval J. Svoboda)

Tabulka č. 3: Celkový počet zpráv z jednotlivých oborů umění v období 6. 10. - 10. 10., 17. 10. a 21. 10. - 24. 10. (moderoval J. Svoboda)

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	16	19.5	1960	12.5
TV a rozhlas	2	2.4	779	5
Divadlo	18	22	5233	33.4
Výtvarné umění	15	18.3	2701	17.2
Hudba	18	22	3242	20.7
Literatura	7	8.5	1228	7.8
Ostatní	6	7.3	519	3.3

Statistická čísla u Jiřího Svobody (moderoval Události v týdnech od 6. 10. do 10. 10., 17. 10. a od 21. 10. do 24. 10.) vypadají zcela odlišně. Pokud budeme uvažovat o počtu zpráv, vypadají jednotlivé týdny poměrně vyrovnaně. To je způsobeno především celkově větším počtem zpráv vysílaných v těchto relacích (téměř dvojnásobné množství). Zastoupení jednotlivých odvětví se pohybuje

kolem 20 procent, což je velmi vyrovnané. Jen je zastíněna literatura s pouhými 8,5 procenty. Úplně jiné jsou statistiky reflektující celkovou stopáž jednotlivých témat. Naprosto zde dominují informace o divadle, které zabírají 33 procent celkové stopáže, což je třetina vysílacího času. Na dalším místě je hudba s 20 procenty a o něco méně má výtvarné umění. Je zde tedy jasná preference divadla. Nelze tvrdit, že by velká plocha věnovaná divadlu byla nestandardní, protože divadlo zvítězilo v obou týdnech moderování Jiřího Svobody.

Jednoznačně je vše vidět i v pohledu na jednotlivé týdny. V prvním týdnu zabírají informace o divadle celých 38 procent vysílacího času, ostatní témata mají pouze do 15 procent. V tomto týdnu byla velká pozornost věnována nové hře Václava Havla *Odcházení*, což je zcela pochopitelné, celková čísla jsou ale značně neúměrná. V druhém týdnu má již standardně velký prostor hudba a divadlo.

Jak je tedy zřejmé, jednotlivé týdny nejsou tematicky vyvážené. V celkových statistikách se ale tato nevyváženost ztrácí. To by mohlo vést k domněnce, že jednotlivé týdny jsou nějak dramaturgicky strukturované podle moderátorů. Takovou dramaturgii jsem však ani při detailnějším pohledu nenalezla. Je zřejmé, že Jiří Svoboda se více zaměřuje na divadlo, které u něj zcela dominuje, naproti tomu u Otakara Svobody je spolu s výtvarným uměním zcela v menšině. To ovšem samo o sobě jako koncept strukturování informací po týdnech neobstojí. Navíc jde o zpravodajství, které by mělo informovat aktuálně o celé kulturní scéně a ne dávat přednost jeden týden něčemu a druhý týden něčemu jinému. To by vedlo k jakési „diskriminaci“ událostí, které se nevejdou do tohoto schématu (například vernisáž konaná v „divadelním“ týdnu).

Navíc nutí k zamyšlení i samotný výběr témat a prostor jim věnovaný. Zcela nekonceptně se zde například objevilo několik přehledů. Byly to jednou novinky na DVD, jednou nová CD (ale pouze jazz a klasika, což je také velmi zvláštní, neboť přehled z jiných žánrů se již neobjevil) a dvakrát nové knihy. Z toho jednou byl tento přehled zpracován klasicky jako fotografie obálky knihy s komentářem, a jednou o nových knihách ze záznamu hovořil literární kritik

Pavel Mandys. V kategorii hudba se zase nápadně často v jednom týdnu objevovaly zcela neopodstatněně zprávy o festivalu Struny podzimu.

V případě vysílání Otakara Svobody to v kombinaci s malým počtem zpráv v jeho relacích způsobuje jasné opomíjení informací z jiných žánrů. Několikrát se také hovořilo o Lence Dusilové nebo Pavlu Šporcovi. Vedlo mě to k podezření, že Česká televize je mediálním partnerem takových akcí, o kterých informuje výrazně častěji, ale moje podezření se nepotvrdilo. Jde tedy spíše o nedostatek editování a dramaturgie jednotlivých relací. Některým zprávám byl naopak dáván zbytečně velký časový prostor. Například hned v prvním sledovaném dílu se vyskytl rozhovor s Martou Kubišovou o vydání jejího nového DVD, který měl stopáž 16 minut a 30 sekund. To je skoro polovina relace. Rozhovor byl navíc prokládán klipy z tohoto DVD. To je i u zpravodajství z kultury hodně neobvyklé.

Původním záměrem bylo také zjistit, jaký je poměr mezi populárními žánry a nezávislou kulturou. Kódování takových proměnných se ale ukázalo jako velice obtížné a prakticky neproveditelné, takže jsem od něj ustoupila. Přesně definovat populární kulturu je totiž těžké. K dispozici jsou některé definice, jako například tato ze Slovníku mediální komunikace, která říká, že populární kultura je „označení komplexu jednání a prožívání, resp. mediálních produktů k nim vedoucím, které bývají většinou hodnoceny jako triviální, intelektově nenáročné, či dokonce ohrožující vkus majoritní populace.”²⁴ Určit ale jasné a přesné hranice a parametry populární kultury je problematické. To potvrzuje i toto tvrzení: „Populární kultura je ambivalentní fenomén, který se vzpírá jednoznačnému uchopení a hodnocení své společenské role, což posiluje jeho významovou nestabilitu.”²⁵ Přesto si myslím, že i pouze po zhlédnutí několika dílů lze říci, že například v oboru divadla se relace spíše orientuje na informace o divácky populárních divadlech (Národní divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Jezerce) a věnuje jim velký časový prostor.

Obecně je ale problém najít jakýkoliv klíč, podle kterého by se dalo rozluštit, které informace se do zpráv dostanou a které ne. Už vůbec potom

²⁴ REIFOVÁ, Irena. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál, 2004. 327 s. str. 115

²⁵ REIFOVÁ, Irena. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál, 2004. 327 s. str. 116

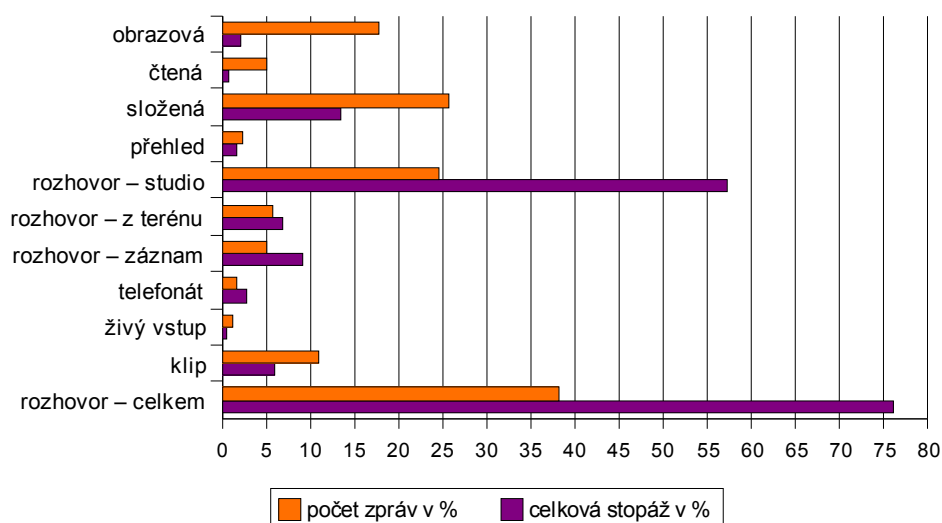
nevidím jakoukoliv strukturu v tom, proč v některých týdnech dominují pouze určitá odvětví umění. Pokud by i navzdory tomu taková dramaturgie existovala, je pravděpodobně velmi špatná, protože divák ji nedokáže dekódovat. Proto nikdy nebude dopředu vědět, jaké informace má očekávat ten který den. Neexistuje zde totiž žádná pravidelnost. Přehledy se objevují výjimečně a nahodile, takže pokud někoho zajímají nové knihy nebo filmové premiéry, neví, kdy by se měl dívat. Pravděpodobně si proto v televizním programu najde spíše specializované pořady.

4.1.2 Výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů a jejich délka

Při kódování jednotlivých zpravodajských žánrů jsem vycházela z teorie žánrů nastíněné v teoretických východiskách této analýzy. Při samotném kódování jsem ale nakonec některé žánry ještě více rozdělila (rozhovor) a některé naopak přidala (přehled, ukázka-klip). Rozhovor, který z hlediska žánrů v Událostech v kultuře zcela dominuje, jsem rozdělila do několika podkategorií. Jsou to následující druhy: rozhovor ve studiu, aktuální rozhovor z místa události (pojmenovaný v této práci jako rozhovor z terénu; reportér zpovídá někoho na místě), rozhovor ze záznamu (rozhovor vysílaný ze záznamu, který byl natočen někde jinde než ve studiu), telefonát a nakonec rozhovor moderátora s reportérem v terénu (pojmenovaný jako živý vstup). Přidala jsem 2 žánry, a sice přehled a klip. Přehled není zařazen mezi žánr obrazové zprávy, protože zcela nesplňuje její parametry. Jeho délka se pohybuje kolem dvou minut a není nijak vizuálně zajímavý. Jde o sled informací o novinkách na knižním trhu, na CD nebo DVD, případně z jiných oblastí). Ukázka-klip nepatří vůbec mezi zpravodajské žánry, ale po zhlédnutí prvního týdne jsem ho mezi žánry přidala. Hudebním klipům a různým ukázkám divadelních představení a koncertů je totiž v Událostech v kultuře věnován poměrně velký prostor.

Hypotéza byla, že ve zpravodajství z kultury dominuje kombinovaná (složená) zpráva, která je v současnosti ve zpravodajství velmi častá a oblíbená. Tato hypotéza se ale zcela nepotvrdila (viz Graf č. 4).

Graf č. 4: Celkový výskyt jednotlivých žánrů v počtu příspěvků a stopáži za sledované období

Tabulka č. 4: Celkový počet a stopáž jednotlivých zpravodajských žánrů za sledované období

	počet zpráv	celková stopáž v s
obrazová	31	656
čtená	9	190
složená	45	4176
přehled	4	534
rozhovor – studio	43	17837
rozhovor – z terénu	10	2105
rozhovor – záznam	9	2807
telefonát	3	840
živý vstup	2	163
klip	19	1886
rozhovor – celkem	67	23752

Složená zpráva je nejvíce zastoupena v počtu zpráv (viz Tab. č. 4). V celkové stopáži je to už ale o poznání méně. Nelze tedy tvrdit, že složená zpráva převažuje na úkor jiných zpravodajských žánrů. Nejčastějším zpravodajským žánrem používaným v Událostech v kultuře je rozhovor, nejvíce je to potom rozhovor moderátora s hostem ve studiu. Ten tvoří 57 procent celkového vysílacího času relace. Překvapivě velký počet má i zpráva obrazová. Několikrát se objevila i zpráva čtená. Bylo to především v závěru relace. Často šlo o zprávu ze světa hudby, především o informace o nových CD. Po zprávě následoval hudební klip vztahující se k hudebnímu uskupení nebo interpretovi uváděnému ve zprávě. Klip a různé ukázky delší než 60 sekund se překvapivě objevovaly

poměrně často. Jako okrajové žánry bychom mohli nazvat zprávu čtenou, telefonát, přehled a vystoupení redaktora v terénu²⁶. Zajímavé je podívat se také na délku jednotlivých zpráv, a jak obvykle bývají jednotlivé žánry užívány. K tomu poslouží následující přehled:

čtená zpráva – Tento typ zprávy se vyskytuje především v týdnech, kdy zprávy moderuje Jiří Svoboda (celkem osmkrát), Otakar Svoboda ji prakticky nepoužívá (zaznamenala jsem ji pouze jednou). Její průměrná stopáž je 21 sekund, což odpovídá klasickému zpravodajství. Není však využívána pro aktuální informace, o kterých nebylo možné připravit rozsáhlejší zprávu, ale téměř výlučně slouží jako úvod pro nějakou ukázkou (hudební klip nebo divadelní představení). Jako aktuální informace byla využita pouze jednou (v případě úmrtí syna herce Gerarda Depardieu).

obrazová zpráva – Takovýto druh zprávy také nalezneme spíše u Jiřího Svobody, v jehož vysílání se tyto zprávy objevovaly poměrně často (celkem 28krát, naproti tomu u Otakara Svobody pouze jednou). Zpráva byla využívána pro krátké informace o novinkách na celé kulturní scéně a nebyla propojena s nějakým konkrétním odvětvím umění. Často ovšem vykazovala značnou obrazovou „chudost“. Občas šlo o záznam nějaké divadelní premiéry nebo jiné kulturní události, který byl vysílán bez jediného střihu. Měla průměrnou délku také 21 sekund.

přehled – Tento žánr se vyskytl pouze čtyřikrát, což působí dojmem, že se používá zcela náhodně. Za celý měsíc se objevil dvakrát o nových knihách, jednou o nových CD z oblasti jazzu a klasické hudby a jednou o nových filmových DVD. Bylo to vždy ve vysílání Otakara Svobody. Má průměrnou délku 133 sekund a dal by se rozdělit průměrně na 5-6 novinek. Bylo by možná vhodné tento žánr používat pravidelně, aby si na něj divák mohl navyknout a věděl tak, že například v pondělí ho čekají nové knihy, v úterý nová CD, ve středu divadelní premiéry týdne a ve čtvrtek premiéry filmové. Nyní je tento žánr využíván velmi málo a především zcela nekonceptně.

²⁶ v tabulce a grafu označen jako živý vstup

složená zpráva - Kombinovaná zpráva tvoří společně s rozhovorem páteř vysílání. Tato forma je užívána pro veškeré možné informace. Dozvídáme se je především prostřednictvím komentáře a synchronních výpovědí. Kvalita zpracování záleží vždy na reportérovi, kterých se střídá několik. Zpráva má průměrnou délku 93 sekund. Začíná vždy úvodním slovem moderátora ve studiu. To je dlouhé přibližně 20 sekund.

rozhovor ve studiu – Tenhle rozhovor zabírá celkovou stopáží 57 procent vysílacího času a naprosto tak zastiňuje ostatní žánry. Jeho průměrná délka je 415 sekund, tedy téměř 7 minut. Některé rozhovory však dosahovaly délky až 15 minut, což je na zpravodajskou relaci poměrně hodně. Obvykle se v jednom dílu Událostí vyskytují dva takovéto rozhovory. První – úvodní je delší a celé zprávy otevírá. Délka těchto rozhovorů je však neúnosně dlouhá a moderátor obvykle nedokáže udržet téma a spád rozhovoru po celou dobu. Stává se tak, že rozhovor je již v půlce únavný jak pro diváky, tak pravděpodobně i pro dotazované.

rozhovor ze záznamu – Tento žánr je spíše v menšině. Je používán v případě, kdy dotazovaný host nestihne přijít na živé vysílání do studia. Otázky pokládá někdy moderátor, někdy reportérky. Jeho průměrná délka je 312 sekund. Tento typ rozhovoru mívá větší spád a otázky působí připraveněji a profesionálněji.

rozhovor z terénu – Rozhovor, který probíhá v terénu, se také vyskytuje poměrně zřídka. V Událostech v kultuře ho využívá především reportérka Veronika Dospělová. Je to obvykle živý vstup z nějakého koncertu, v jednom případě z vernisáže. Dospělová používá stále stejný scénář tohoto žánru: po představení prostředí následuje rozhovor s hostem a závěrečná ukázka koncertu nebo divadelního představení. Jeho průměrná délka je 210 sekund, jde tedy obvykle pouze o velmi krátký rozhovor se třemi až čtyřmi otázkami.

telefonát – Telefonát je spíše výjimkou, zaznamenala jsem ho pouze třikrát. Dvakrát to byl telefonát reportérky z frankfurtského knižního veletrhu, kde pravděpodobně nemohl být přítomen televizní štáb, jednou to byl záznam telefonátu rozhovoru s Milanem Kunderou. Telefonát měl průměrnou délku 280 sekund.

živý vstup – Tento žánr jsem zaznamenala pouze dvakrát. Jde o vystoupení reportéra z terénu, tedy jeho synchronní výpověď. Dialog vede reportér pouze s moderátorem ve studiu. Jeho průměrná délka je 81,5 sekundy.

klip – Vůbec nepatří mezi zpravodajské žánry, o to překvapivější je fakt, že se v Událostech v kultuře vyskytuje poměrně často. V počtu zpráv tvoří celých deset procent. Obyčejně jde o hudební videoklipy, které někdy ani nebyly nové (např. Tina Turner a její píseň Golden Eye) a uzavíraly celou relaci. Šlo ale také o záznamy divadelních představení. Jeho průměrná délka byla 99 sekund, což je na zpravodajskou relaci neobhájitelně vysoké číslo.

4.1.3 Počet zpráv v relaci

Průměrný počet zpráv v relacích se opět velmi lišil v jednotlivých týdnech. Proto zde budu uvádět přehledy a statistiky podle moderátorů, kteří ten který týden zpravodajství uváděli. Jako jednu zprávu jsem v tomto případě kódovala zprávu ohraničenou tematicky, ne žánrově. Jedno téma totiž často bylo zpracováno hned několika různými žánrovými prostředky (například bylo téma zahájeno složenou zprávou, pokračovalo ukázkou a následoval ještě rozhovor ve studiu). Pro celkový pohled je tedy vhodnější zprávy dělit tematicky.

U Otakara Svobody byl průměrný počet zpráv v relaci 6,8 příspěvku. To na šestadvacetiminutový pořad není příliš mnoho a vede to k výskytu mnoha hluchých míst, zejména v rozhovorech ve studiu. Naproti tomu u Jiřího Svobody jsem zaznamenala průměrně 10,7 zpráv na jednu relaci. To je výrazně více a tyto zpravodajské relace proto mají větší spád, hluchých míst ubývá a především se diváci dozvědí mnohem více informací. Proto jsou vysílání Jiřího Svobody rozmanitější jak tematicky, tak i žánrově.

4.1.4 Výskyt zpráv ze zahraničí

Jedním z cílů analýzy bylo také zjistit, zda se v Událostech z kultury objevují i zprávy ze zahraničí. Zaznamenala jsem celkem 7 zpráv ze zahraničí, které byly uvedeny bez jakékoliv vazby na Českou republiku. Najít mezi nimi

nějakou souvislost se mi ale nepodařilo. Snad kromě vyhlášení Nobelovy ceny nebylo ani jasné, proč se právě tyto události do relace dostaly. Jen namátkou je to například zpráva o nové desce kapely Metallica, frankfurtském knižním veletrhu, Tině Turner, U2 nebo o již zmíněném úmrtí syna francouzského herce Gerarda Depardieu. Uvedení těchto zpráv je zcela neopodstatněné a šlo spíše o zaplnění vysílacího času.

4.1.5 Počet „self-promotion příspěvků”

V úvodu své práce jsem vyjádřila hypotézu, že televize využívá vysílacího času, aby v něm ve velké míře propagovala sebe sama. Tato hypotéza se však vůbec nepotvrdila a je plně vyvrácena. Za celé čtyři týdny se „self-promotion příspěvky” vyskytly pouze čtyři, v celkové stopáži 619 sekund. To je poměrně malý počet. V jednom případě šlo dokonce o zprávu o jiném médiu veřejné služby, a sice o Českém rozhlasu.

4.1.6 Závěr

Na závěr se vrátím k hypotézám, které byly nastíněny v úvodu a zrekapituluji zjištěné výsledky.

První hypotézou bylo, že tematická struktura je nevyvážená, a že televize dává přednost performativním druhům umění. Tato hypotéza se zcela potvrdila. Především v pohledu na vysílání v jednotlivých týdnech je zřejmé, jak nevyrovnané výsledky jsou. Zpravodajství by mělo dávat všem druhům umění alespoň přibližně stejně prostoru a redaktoři by si měli umět poradit i se zprávami například o literatuře, kde je obtížnější získat zajímavý obrazový materiál. To se ovšem neděje. Zdá se však, že ani nejde o záměr nebo úmysl vyhýbat se zprávám z určitého odvětví, jde spíše o nedostatek dramaturgie. To lze ovšem jen těžko ospravedlnit. Jednotlivé zprávy a témata působí zcela nahodile, přehledy o novinkách jsou taktéž nahodilé, nebo zcela absentují. Na diváka tak musí celá relace působit značně chaoticky. Cílem práce také bylo zjistit, zda televize dává přednost populárním uměleckým žánrům. Kódování těchto se zpráv se ale

ukázalo jako obtížně proveditelné (jak již bylo vysvětleno výše).

Třetí hypotézou bylo podezření, že televize využívá vysílací čas k tomu, aby v něm propagovala sebe sama. Tato hypotéza se ale zcela vyvrátila. K této hypotéze mě vedla pravděpodobně pouze okolnost, že jsem při sledování tohoto zpravodajství narazila na více „self-promotion příspěvků” pohromadě.

Poslední hypotézou bylo, že ve zpravodajství převažuje složená zpráva. Tato hypotéza se potvrdila jen částečně. Tento zpravodajský žánr je totiž v převaze spolu s rozhovorem. Žánrová pestrost zpravodajství je sice o něco málo větší, než jsem na začátku předpokládala, přesto ani tak není příliš velká. Ostatní žánry se také vyskytují spíše nahodile a nelze říct, že by byly užívány koncepčně v rámci nějakého dramaturgického plánu.

4.2 Kultura v regionech

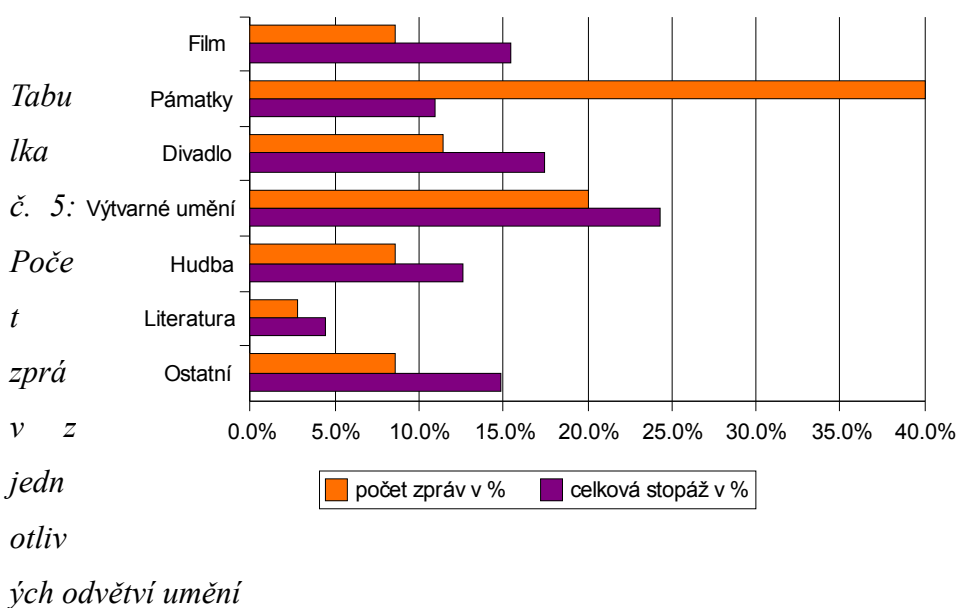
4.2.1 Tematická vyváženost

Při kódování pořadu Kultura v regionech jsem se rozhodla pro malou změnu v proměnných. Na základě sledování jsem totiž zjistila, že v relaci se vyskytuje poměrně mnoho informací o rekonstrukcích různých památek (kostelů, muzeí, knihoven). Většina z nich se vysílá ve speciálním bloku nazvaném Peníze v kultuře. Naopak z proměnných zcela zmizela sekce televize a rozhlas a také jsem pochopitelně nekódovala počet zpráv z domova a ze zahraničí. Do proměnné ostatní jsem zařadila zprávy o folklóru (neboť zde se jedná o propojení tance, hudby a jiných aktivit), o kauze Milana Kundery a o výstavě různých tisků bible.

I v Kultuře v regionech se střídají dva moderátoři, a to Jiří Václavěk a Alena Šedivá. Na rozdíl od Událostí v kultuře jsem neshledala mezi těmito týdny žádné významné změny. Vzorek byl sice menší, ale dostatečně relevantní a vypovídající. Uvedu zde proto pouze konečná čísla za celý měsíc.

Graf č. 5: Podíl jednotlivých oborů umění v počtu zpráv i v celkové stopáži na

celkovém vysílání za sledované období

	počet zpráv	celková stopáž v s
Film	3	801
Památky	14	566
Divadlo	4	899
Výtvarné umění	7	1254
Hudba	3	650
Literatura	1	231
Ostatní	3	766

Z grafu a tabulky č. 5 je zřejmé, že podíl zpráv z jednotlivých odvětví kultury a umění je zcela odlišný od Událostí v kultuře. Především se zdá být ještě mnohem více nevyrovnaný, a také zde dominují zcela jiné obory. Jak jsem již uvedla, byla jsem nucena mezi kódované proměnné přidat péči o památky a různé rekonstrukce (označené v grafu jako památky), ty v počtu zpráv zcela vítězí. Je to pravděpodobně způsobeno tím, že v regionech (na rozdíl od Prahy nebo jiných velkých měst) je stále ještě mnoho památek v dezolátním stavu a potřebují nutně rekonstrukci. Lidé si takovýchto rekonstrukcí daleko více všímají a jsou pro ně důležité, jelikož jde o zachování kulturního dědictví jejich kraje. Bohužel tyto zprávy zabírají celých 40 procent počtu příspěvků, což je rozhodně až příliš. Tyto informace tak zastiňují jiné podstatné události z kultury a jejich převaha je

neobhájitelná. Zabírají ovšem málo prostoru časového, jde v naprosté většině případů o krátkou obrazovou zprávu. Tyto zprávy bývají spojovány do bloku po třech až čtyřech v rubrice Peníze v kultuře.

Z hlediska časového zabírají největší vysílací prostor informace o výtvarném umění. Je to téměř 25 procent v celkové stopáži a 20 procent v počtu zpráv. Jako by v regionech nejsilněji žilo právě výtvarné umění, to ale zcela jistě nebude pravda. Divadlo i hudba zde určitě žijí stejně silně. Ve vysílání ale mají o poznání méně prostoru. Ještě méně zpráv se objevuje o filmu (pouze 8,6 procent). V kategorii film jde vždy o nějaké přehlídky nebo festivaly. Minimum času zabírá literatura. U této kategorie je ale pravděpodobně velmi těžké určit hranici regionální vs. celostátní, protože literatura, pokud není psána nějakým výrazným nářečím a není ostře krajově vymezena, nebývá v tomto kontextu vnímána.

Problém regionální vs. celostátní se jeví jako obecný problém zpráv v Kultuře v regionech. Kde totiž hledat onu hranici, kdy sem ještě zpráva patří, a kdy by měla být zařazena již do celostátních Událostí v kultuře? Jako neproblematické se toto určení jeví v případě, že zpráva informuje o nějaké regionální události (festival, koncert, výstava). I když i zde bych o zařazení některých zpráv měla velké pochybnosti. Například zpráva o koncertu kapely Elán v Brně sem nepatří (a už vůbec sem nepatří profil této skupiny).²⁷ Rovněž tak zpráva o výstavě finalistů Ceny Jindřicha Chaluppeckého mi nepřipadá příliš šťastná. Zde totiž již tradičně jde o jednu z hlavních událostí roku na výtvarné scéně. Toto jsou informace, které sice územně patří do regionů, logicky ale nejsou svým významem pouze „lokální“. Daleko zajímavější mohou být pro diváky zprávy z regionů, které se nikde jinde neobjeví, protože se v celostátním zpravodajství nemají šanci prosadit, nebo se ani o nich tolik neví. Divák, který si zapne v televizi pořad Kultura v regionech, pravděpodobně neočekává, že uvidí sedmiminutový rozhovor o kauze Milana Kundery, o které toho již jistě za celý týden slyšel dost a ani neočekává, že zde uvidí profil skupiny Elán.

Jako daleko větší problém, než absolutní disproportionality podílů

²⁷ více v kvalitativní analýze na str. 49-50

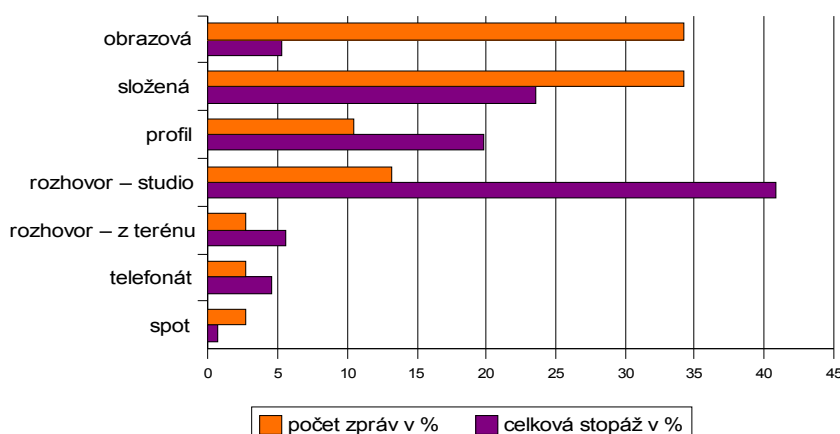
jednotlivých odvětví umění, se tedy jeví právě výběr zpráv. Nelze říct, že by ve všech případech byl neoprávněný, ale velké pochybnosti vzbuzuje hned několik zpráv.

A to i když se podíváme detailněji na jednotlivé obory. Například se zde objevily celkem čtyři zprávy o divadle. Z nich dvě byly o jedné události (a ještě to byl tanec), to jsou tedy pouze tři zprávy o divadle za měsíc. Myslím, že na regionální divadelní scéně se toho ale děje daleko víc, a totéž platí o hudbě. Zde jsou pouze tři zprávy a z toho dvě o skupině Elán. Za nejlépe zpravodajsky „pokryté“ obory tedy můžeme považovat oblast péče o památky a výtvarné umění.

4.2.2 Výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů a jejich délka

I zde bylo nutné původně zamýšlené kódování mírně upravit. Objevil se zde totiž zcela jiný formát, který je svým charakterem spíše publicistický. Jde o rubriku pojmenovanou profil, kterou jsem tedy kódovala jako samostatný žánr, protože nesplňovala žádnou předem uvažovanou charakteristiku. Naopak některé žánry jsem v této relaci neznamenovala vůbec – nevyskytla se čtená zpráva, rozhovor ze záznamu ani živý vstup reportéra z terénu, který vede dialog s moderátorem ve studiu. Již se zde také neobjevil klip, ani jiná ukázka. Za to se jednou ve vysílání bez předchozího upozornění objevil propagační spot na filmový festival. I v této zpravodajské relaci se projevila velká obliba složené zprávy (viz graf č. 6 a tabulka č. 2 níže).

Graf č. 6: Celkový výskyt jednotlivých žánrů v počtu příspěvků a stopáži za sledované období

Tabulka č. 6: Celkový počet a stopáž jednotlivých zpravodajských žánrů za sledované období

	počet zpráv	celková stopáž v s
obrazová	13	269
složená	13	1214
profil	4	1024
rozhovor – studio	6	2111
rozhovor – z terénu	1	283
telefonát	1	231
spot	1	35

Z tabulky i grafu je jasně vidět, že mezi nejoblíbenější žánry z hlediska četnosti příspěvků patří obrazová a složená zpráva. Složená zpráva má ale samozřejmě mnohem vyšší celkovou stopáž. Stejně jako v Událostech v kultuře I zde má nejvyšší celkovou stopáž rozhovor ze studia. Není to ale tak výrazná převaha. Rozhovor z terénu a telefonát se objevují spíše výjimečně. Rubrika profil je ustálená, objevuje se vždy jeden profil v jednom týdnu. Jako okrajovou záležitost bych nazvala spot, jehož uvedení byla pravděpodobně spíše náhoda. Zde je znovu přehled průměrné délky jednotlivých zpráv a k prezentaci jakých typů informací bývají ty které žánry užívány.

obrazová zpráva – Tento typ zprávy je využit sice poměrně často, ale pouze k jednomu druhu zpráv. Byla to pravidelná rubrika Peníze v kultuře. Jinak jsem jeho užití nezaznamenala. Kvalita obrazového zpracování byla různá. Nelze však říct, že by obecně šlo o zajímavý obrazový materiál. Většinou to byly spíše ilustrační záběry z rekonstrukcí památek. Několikrát se potom stalo, že i tato zpráva měla spíše charakter přehledu – objevil se totiž například pouze záznam města a jedna fotografie památky. Pro jednoduchost a také proto, že jich bylo minimum a šlo o jednu tematickou rubriku, jsem ale i tyto zprávy zařadila do této kategorie. Každá ze zpráv byla klasicky zastřešena komentářem a její průměrná délka byla 21 sekund.

složená zpráva - Tato zpráva byla opět zcela klasicky využívána ke všem typům zpráv ze všech různých odvětví. Kvalita záležela vždy na reportérovi. Obecně se ale lišila od stejných zpráv v Událostech v kultuře. Zprávy v Kultuře v regionech

působily více jako klasické politické nebo jiné regionální zpravodajství. Prakticky nevykazovaly žádnou odlišnost nebo originalitu. Jejich rutinní zpracování ale na druhou stranu většinou působilo profesionálně. Průměrná délka této zprávy byla 93 sekund.

profil – Tato zpráva se vyskytuje vždy jednou v každé relaci. Měla by být portrétem nějakého regionálního umělce, který není příliš známý, ale jeho práce je zajímavá. Portrét si tedy klade za cíl představit neznámého umělce více divákům. Příspěvek je zpracován jako výpověď vybraného umělce, který hovoří o své práci a životě bez zásahu jiného komentáře redaktora. Je dlouhý průměrně 4 minuty a 16 sekund a jeho délka je poměrně ustálená. Rubrika je to zcela jistě přínosná, otázkou je, jak jsou sem vybírány osobnosti, o kterých se referuje. Nemohu se ještě jednou nezmínit o portrétu skupiny Elán, který se zde objevil, a nemá tu naprosto co dělat. V ostatních příspěvcích ale shledávám velký přínos a opravdové zaměření na regiony, které někdy ostatním zprávám schází.

rozhovor ve studiu – Rozhovor moderátora s hostem ve studiu opět zabírá největší část vysílací času ze všech ostatních žánrů, i když se vyskytl pouze pětkrát. To znamená, že se průměrně objevuje jednou v každé relaci, výjimečně potom dvakrát. Stejně jako v Událostech v kultuře bývá zařazován hned na začátek nebo jako druhá zpráva. Jeho průměrná délka je ale zhruba o minutu kratší, tedy necelých 6 minut. Délka ale výrazně kolísá a nejčastěji se pohybuje kolem 5 minut. Tím, že mají tyto rozhovory kratší stopáž, nepůsobí tolik rozvlekle a mají větší spád. I oba moderátoři se zdají být na svoje hosty více připravení a jasně formulují otázky.

rozhovor z terénu - Vyskytl se pouze jednou, a to z výstavy Cen finalistů Jindřicha Chaloupeckého. Jeho délka byla 4 minuty 43 sekund. I zde, stejně jako v Událostech v kultuře, působil značně rozpačitým dojmem. Kamera těkala po okolí, redaktorka byla velmi nervózní a to vše se odrazilo na kvalitě příspěvku.

telefonát a spot – Tyto žánry byly naprostou výjimkou a jejich zařazení byla spíše náhoda.

4.2.3 Počet zpráv v relaci

Počet zpráv relaci byl velmi stabilní. V prvních třech dílech to bylo vždy devět zpráv, v posledním týdnu osm. Počet nekolísá v závislosti na moderátorovi a na diváka tak relace působí stabilnějším dojmem.

I zde by však stálo za to uvažovat o zvýšení počtu zpráv. Na přehledový týdeník z regionů celé České republiky je přece jen devět zpráv málo.

4.2.4 Počet „self-promotion příspěvků”

I zde jsem pokračovala v kódování „self-promotion příspěvků”. Ani tady se však hypotéza, že jim televize dává přednost, nepotvrdila. Takový příspěvek jsem totiž zaznamenala pouze jednou, i když byl poměrně dlouhý (celkem 6 minut a 20 sekund). Nešlo ale o upozornění na dění na obrazovce, ale o zprávu týkající se vysílání dokumentárních filmů z ČT Brno v kinech. Tato hypotéza je tak i tady zcela vyvrácena.

4.2.5 Regionální vs. celostátní

Na začátku analýzy jsem si také kladla otázku, jak moc se daří „regionálním” příspěvkům pronikat do celostátního zpravodajství. Toto kódování by se ovšem provádělo velmi obtížně. Jelikož jsem se ale na oba zpravodajské pořady dívala téměř ve stejnou dobu, usuzuji, že se to regionálním příspěvkům daří jen velmi málo. Naopak si myslím, že spíše celostátní informace pronikají do regionálních zpráv (Chalupeckého cena, Milan Kundera, koncert skupiny Elán). To ovšem považuji za zásadní chybu, protože to rozhodně nepatří mezi poslání zpravodajství z regionů.

4.1.6 Závěr

V této kapitole se vrátím k původním hypotézám a zrekapituluji, zda se

potvrdily nebo vyvrátily.

První hypotéza, tedy to, že televize upřednostňuje performativní druhy umění, se nepotvrdila. Regionální kulturní zpravodajství se ukázalo jako značně odlišné, preferovány jsou výtvarné umění a péče o památky. Zde je tedy tato hypotéza zcela vyvrácena. I na tomto případě se ukazuje, že regionální kulturní zpravodajství se více podobá zpravodajství klasickému. Předpokládám, že jednotlivé zprávy z této relace jsou využívány i v každodenním zpravodajství z regionů. Pro tyto relace jsou informace o rekonstrukcích památek velmi dobře využitelné. Redaktoři Kultury v regionech obecně nebývají specializovaní na oblast kultury, jde spíše o klasické regionální zpravodaje, kteří vždy v průběhu týdne natočí také nějakou tu zprávu o kulturním dění. To má za následek podobnost těchto příspěvků s klasickým zpravodajstvím.

Co se týká druhé hypotézy, i zde jsem upustila od původního plánu kódovat populární umělecké žánry.

A ani zde se nepotvrdilo, že by televize dávala přednost „self-promotion příspěvkům”, vyskytl se pouze jeden.

Složená zpráva se ukázala jako velmi oblíbená, a to jak z hlediska počtu zpráv, tak i co se týká celkové stopáže. Jak již bylo řečeno, bývá využívána jako klasický žánr televizního zpravodajství pro všechny druhy informací. A je opět spolu s rozhovorem základním žánrem celé relace. Zde se tedy hypotéza potvrdila.

5. Kvalitativní analýza

5.1 Události v kultuře

Události v kultuře ze dne 30. 9. 2008 jsem vybrala zcela náhodně, a to metodou losu. Losovala jsem ze zpráv z období od 29. 9. 2008 do 24. 10. 2008, tedy období, na které se vztahovala výše uvedená kvantitativní obsahová analýza. Nyní popíšu celou relaci a budu ji analyzovat v chronologickém pořadí.

Po úvodní znělce přivítá Otakar Svoboda diváky u obrazovek a představí mj. tři zprávy, kterými se bude tato relace zabývat. Po tomto krátkém úvodu se vrací k hlavní zprávě, kterou je nový film Jana Hřebejka *Nestyda* a zve diváky ke zhlédnutí příspěvku Jiřího Svobody. Moderátor vyslovuje velmi nedbale a nadechuje se na špatných místech, takže projev pak působí nepřipraveně. To je pro Otakara Svobodu typické.

Následně začíná avizovaný příspěvek - tato složená zpráva začíná okamžitým popisem děje a jednotlivých charakterů filmu prostřednictvím komentáře redaktora. V obrazové části zatím vidíme záběry z filmu *Nestyda*. Po tomto krátkém popisu následuje vybraná ukázka z filmu s autentickou zvukovou stopou, do které nezasahuje žádný komentář. Do toho po chvíli vstupuje opět komentář redaktora, který hovoří o předloze a scénáři Michala Viewegha, následuje ještě střídavě komentář a krátký synchron výpovědi Jiří Macháčka (hlavní role a podíl na scénáři) a Michala Viewegha. Příspěvek končí stand-upem redaktora a jeho odhlášením. Jde o klasicky vystavěnou složenou zprávu. Stavba příspěvku je logická a žádné informace nepřebývají, nejsou zde ani hluchá místa. Divák se zde dozví odpověď na všechny základní zpravodajské otázky. Redaktorův projev je profesionální.

Na tuto zprávu navazuje opět moderátor ve studiu, který uvádí záznam rozhovoru s režisérem Janem Hřebejkem a vysvětluje, proč rozhovor není veden živě ze studia, ale je pouštěn ze záznamu. Přitom se jednou nepatrně zadrhne v řeči.

Rozhovor se odehrává na pražské Kampě. Redaktor (znovu Otakar

Svoboda) i zpovídaný stojí venku na nábřeží a kamera je snímá v celku víceméně z profilu, což je chyba, protože jim není dobře vidět do obličeje. Při Hřebejkově odpovědi se již kamera přibližuje na jeho detail, stále ještě ovšem není úhel pohledu na jeho tvář ideální. Kameraman se to sice snaží dorovnat tím, že ustupuje trochu dozadu, ale nedaří se mu to. Navíc nenatáčí ze stativu, ale „z ruky“, takže obraz je trochu rozklepaný. Při další otázce se velikost záběru opět zvětšuje a kamera se začíná dokola točit kolem obou mužů. To působí velmi zvláště, chvílemi totiž například vidíme jen záda Jana Hřebejka a nemůžeme ani rozlišit výraz ve tváři zpovídaného, což je opět chyba, protože výraz respondenta může při rozhovoru divákovi leccos napovědět. Tento kruhový pohyb kamery pokračuje i při dalších otázkách. Později kamera snímá i kolemjdoucí chodce, pravděpodobně pro ilustraci prostředí (které ovšem divák znát nepotřebuje, protože je náhodné a nemá s rozhovorem žádnou souvislost). I nadále potom kamera koluje kolem obou mužů, někdy je snímá i z větší dálky, ale ačkoliv jsou umístěni téměř ve zlatém středu (infografika tento kameramanův záměr trochu ruší), nezdá se být toto umístění pro rozhovor vhodné. Bližší záběry v detailech nebo polodetailech se zdají být vhodnější. Nakonec se kamera ustálí na detailu Hřebejkova obličeje – tentokrát je záběr dobře komponován a jasně vidíme režisérovi do tváře. Možná by ale bylo vhodnější použít jinou clonu, protože hloubka ostroty je velká a divák vidí poměrně ostře i pozadí a procházející lidi, což může při sledování obrazu nepatrně rušit a odvádět pozornost od dotazovaného.

Již v první otázce začíná redaktor Otakar Svoboda mluvit nespisovně. Mimo jiné používá nespisovné „ted’ko“. Navíc se již zde projevuje spousta různých Svobodových řečových nedostatků (např. vynechává písmeno „k“ na začátku slov kdyby a když, celkově velmi nedbale vyslovuje – např. pokleslá souhláska „v“²⁸, špatně intonuje, nedoartikulovává jednotlivé hlásky). Jako první kontaktní otázku pokládá, zda by režisér udělal film jinak, kdyby na něj měl více času, což Hřebejka hned na úvod trochu rozčílí. Na druhou stranu ovšem redaktor

²⁸ KROBOTOVÁ, Milena. *Spisovná výslovnost a kultura mluveného projevu*. Olomouc: Univerzita Palackého, Pedagogická fakulta, 2000. 219 s.

známému režisérovi zcela nevhodně tyká. Rozhovor, a ostatně i celý projev Otakara Svobody, tak působí familiárně, což se do zpravodajského rozhovoru nehodí.

Druhým dotazem se redaktor obhajuje a dovysvětluje tu první, takže režisér na ní vlastně odpovídá znovu. To si myslím, že je zcela zbytečné zatěžování diváka nepodstatnými věcmi a Svobodova neschopnost jasně se zeptat a stát si za svým názorem. Třetí otázkou se Svoboda ptá na rozdílné pohledy Viewegha a Hřebejka na téma filmu. Otázka je dlouhá, nedokáže se zeptat krátce a jasně. Používá zde větu „na to se nemůžu nezeptat“, která je ovšem úplně zbytečná a navíc to potom vypadá, že moderátor se respondentovi už dopředu omlouvá za svou otázku, kterou by respondent mohl považovat za hloupou a již několikrát zodpovězenou.

Další otázka se týká obsazování známých a neznámých herců. Opět ji ovšem moderátor pokládá zdlouhavě, chybí mu přesná slova. Méně známé herce (ačkoliv se ptá, kde je Hřebejk objevil) vůbec nejmenuje, ale jen vágně popisuje jejich role. Nakonec je nazývá „tyhle lidi“. Také pokládá dvě otázky v jedné (základní žurnalistická chyba). Po odpovědi Hřebejka mu částečně skáče do řeči a pokládá rádoby vtipnou otázku, zda mu paní přes casting také našla kromě herců i kapra, a jak se kapr režíruje. To je, myslím si, naprosto nevhodné.

Poslední otázka se týká nových projektů Hřebejka v nadcházejícím roce. Tento dotaz, kterým se rozhovory končí velmi často, se ale Svoboda snaží podat opět nějak originálně, když naráží na to, že Hřebejk má za sebou letos dva filmy. Ptá se totiž, kolik od něj můžeme v příštím roce čekat premiér. To ovšem nezní nijak originálně, spíš to na Hřebejka může znovu podráždit. Navíc to nekoresponduje s celkovým „kamarádským“ vyzněním rozhovoru.

Po ukončení rozhovoru se vracíme zpět do studia, kde moderátor uvádí rozhovor s kritikem Janem Follem, který se má vyjádřit k filmu. Opět velmi nedbale artikuluje (ze slova protože slyšíme jen jakési „pže“). Navíc nemístně vysvětluje přítomnost kritika a vyjadřuje se rozvlekle. Přítomnost kritika ve zpravodajství je také poměrně sporná. Jde už o třetí zprávu o filmu Nestyda, toto téma tedy zabírá již tak dost velký prostor a hodnocení kritika sem ani nepatří.

Ten by měl být hostem úplně jiného pořadu, kde může říkat své osobní názory na film. Ve zpravodajství by tomu tak být nemělo, protože narozdíl od publicistiky není názorové. Odhlédneme-li od toho faktu, i tak je rozhovor velmi špatný.

Začíná moderátorovou výzvou, aby Foll vyjádřil svůj kritický pohled na film. Vzápětí slyšíme z jeho úst větu, že „kritik neznámá, že musí kritizovat“. Nevím, jestli podceňuje Folla, nebo diváky, že neznají přesný obsah pojmu kritik, každopádně Foll i diváci to určitě vědí. Proto vyznívá tato věta neobyčejně hloupě. Foll ovšem navazuje větou: „Tak nebudeme si zastírat, že jsme byli po té dopolední projekci spokojeni oba“, a přitom se dívá na moderátora. To samo o sobě už působí hodně zaujatě, naprosto neprofesionálně a v divákovi to může vyvolat pocit velké neobjektivity a záměrného vyhledávání kritika se stejným názorem. Po odpovědi se moderátor v reakci na jeho slova zeptá, jak se dívá na jiná filmová zpracování Vieweghových knih. Obsahem rozhovoru je ovšem film Nestyda a naprosto se tedy nehodí, položit tuto otázku jako již druhou v pořadí, protože s ním nijak nesouvisí. Navíc opět slyšíme větu „nemůžu se nezeptat“. Kritik ovšem nic konkrétního neodpoví. Následuje krátká ukázka z filmu Nestyda na obrazovce, která je umístěna mezi hosty ve studiu, a vzápětí také otázka, jež ovšem s ukázkou příliš nesouvisí, a to sice na kontinuitu tvorby Jana Hřebejka. Opět se ovšem vyjadřuje nepřesně, neumí formulovat jednoduchou otázku a sám se potom do množství vět zaplétá. V této jedné otázce tak můžeme například slyšet, jak nedokáže vyskloňovat slovo „pelíšky“ (přesně říká: „...si udělal velké jméno Pelíšky, kami... - filmem Pelíšky řeknu“ a do toho se ještě směje).

Dále když se ptá na trend v jeho tvorbě, není schopen včas ukončit otázku. Místo toho, aby se pouze zeptal na trend, pokračuje ještě slovy: „Je to sinusoida, je to, jsou to, co to je?“ Jeho věty pak nemají správný slovosled, jsou nesrozumitelné a hlavně to působí, že otázky nemá připravené a musí je na místě vymýšlet, což mu příliš nejde. Další dotaz směřuje na používání stále stejných herců v českých filmech. Dobře vymyšlená otázka ale opět naráží na špatné podání – Svoboda nepoloží jednoduchou a srozumitelnou otázku, ale zbytečně se ji snaží dovysvětlit. Kličkuje, je nucen používat nefunkční spojení (v tomto případě hned dvakrát) „a tak dále“ a větu končí zcela nesmyslně: „Forman začínal s neherci, a tak dále...“ To opravdu působí velmi amatérsky. Proč vybral zrovna

tento příklad, když ani nebylo nutné žádný dávat, je pro mě a nejspíš i pro přemýšlejícího diváka záhadou. Vypadá to spíše jako jeho intelektuální exhibicionismus. Nikdo ale nepotřebuje vědět, že on ví, že Forman začínal právě s neherci. Navíc z Jana Folla nedokáže dostat jediný skutečně kritický postoj. Dále se ptá na méně známé herce ve filmu. Zde opět Foll zcela nevhodně vykládá, jak si se Svobodou na novinářské projekci „libovali“ nad jistou herečkou v roli prostitutky. Následně hodnotí jinou herečku slovy: „No, tak to byl taky docela vtipnej výkon.”

Na poslední výzvu Svobody, aby zkusil být k filmu kritický, potom odpoví, že do toho ho nikdo nedotlačí, že by raději mluvil o tom, co se mu líbilo. Svoboda místo toho, aby se ho snažil usměrnit, ho vyzve, ať tedy mluví o tom, co se mu líbilo. Následuje více méně nedůležitá konverzace s poslední otázkou, zda by Foll doporučil zhlédnutí tohoto filmu divákům. Bohužel, i odpověď na tuto otázku se zvrhává v jakési přátelské tlachání končící pozváním, aby se na film šli podívat všichni „počasáři”. Při závěrečném rozloučení se Svoboda ještě jednou nepatrně zasekne a zpátky se otáčí na Folla, pak už ale uvádí další příspěvek o nových knihách.

Rozhovor byl celý standardně snímáný ve studiu – střídají se tady celkem tři záběry: detail Svobody, detail Folla a polodetail obou mužů sedících naproti sobě. Na celém rozhovoru kromě toho, že není ze strany moderátora příliš dobře veden, působí nejabsurdněji samotná přítomnost kritika, který ve zpravodajství nemá co dělat, ale ještě ke všemu není schopen jakéhokoliv kritického přístupu.

Téma nových knih je zpracováno formou přehledu, ve kterém se na obrazovce vždy objeví pouze obálka knihy, o které se hovoří. Veškeré informace jsou řečeny v komentáři, ten někdy mluví o ději, někdy o přijetí knihy kritikou, celkově však přehled působí jasně a vyrovnaně. Objevují se v něm však pouze čtyři knihy, což se mi zdá být na přehled poměrně málo. Redaktorka mluví srozumitelně, pouze občas hedostatečně zřetelně vyslovuje některé hlásky.

Další zprávou je informace u úspěchu České televize na festivalu Novoměstský hrnec smíchu. Moderátor ovšem neustále opakuje pouze Novoměstský hrnec, pravděpodobně nezná jeho správný název. Nejdřív nemůže

říct, které filmy vyhrály, protože mu nejde čtecí zařízení, vzápětí to ale napravuje. V průběhu jeho komentáře jsou divákům nabídnuty ukázky z vítězných filmů. Zprávu s výsledky čte moderátor intonačně velmi špatně. Nadechuje se uprostřed vět, kde se to vůbec nehodí a jak již bylo řečeno, velmi nedbale artikuluje.

Jako předposlední zprávu uvádí moderátor živý vstup reportérky Veroniky Dospělové z rockového koncertu. Předání slova reportérce se děje prostřednictvím prolínačky z obrazovky ve studiu se stejným obrazem tentokrát už ale na celé ploše obrazovky diváků. Dospělová krátce představuje kapelu a následně uvádí svého hosta, se kterým vede rozhovor. Mluví anglicky a rozhovor je simultánně tlumočen do češtiny. V záběru vidíme reportérku v polodetailu z profilu a z čelního pohledu zpovídaného hosta. Při odpovědi kamera najíždí na detail respondenta. Záběry jsou opět „z ruky“, ne ze stativu. Reportérka se ptá na styl kapely a na její nové album. Rozhovor poměrně dobře představuje kapelu. Následuje pozvání Dospělové, aby se diváci přesvědčili o hudbě zmíněné kapely sami, a navádí kameramana do sálu, kde se koncert koná. Kamera prochází mezi lidmi a z dálky vidíme a slyšíme celou kapelu. Kamera je lehce roztřesená a přes lidi na koncertě je toho není moc vidět. Později se jí ale podaří lépe zobrazit celé pódium s kapelou i s tanečnický. Ukázka je poměrně dlouhá a bylo by vhodnější ji zkrátit.

Relace pokračuje zprávou o nové výstavě o architektovi Adolfu Loosovi. Svoboda ji krátce uvede ve studiu a následuje klasická složená zpráva. Obrazově začíná v prostorách výstavy na jednotlivých panelech a objektech. Komentář začíná Loosovým citátem, který vhodně uvozuje a představuje jeho tvorbu. Zpráva pokračuje záběrem jedné z jeho nejslavnějších staveb – Müllerovy vily, ze které kamera švenkuje na reportérku stojící před ní na ulici, jež o vile a jeho díle hovoří. Následuje telefonní výpověď kunsthistorika, který hovoří o rekonstrukci vily. Jako další hovoří kurátorka výstavy. Titulek, že jde o kurátorku, se však objevuje dost pozdě a divák je tak ze začátku zmaten, kdo vlastně tato osoba je. Následují záběry další Loosovy stavby, která by potřebovala rekonstrukci. Pod těmito záběry už zase slyšíme komentář reportérky. Ten dále pokračuje a hovoří o dalších významných Loosových stavbách, které jsou představeny prostřednictvím fotografií. Nakonec zazní ještě něco málo z architektovy

biografie a v obraze jeho portrétní fotografie. Celý příspěvek končí odhlášením reportérky, které je obrazově pokryto ne příliš dobře nakomponovaným záběrem Müllerovy vily. Jde o standardní příspěvek, ve kterém je využito mnoho výrazových prostředků, je dynamický, má spád a divák se v něm dozví základní informace o tomto architektovi i o výstavě.

Na příspěvek navazuje rozhovor Otakara Svobody ve studiu. Jako host je zde historik architektury Zdeněk Lukeš. Když ho Svoboda představuje, několikrát se zadrhne na slovu historik architektury. Působí to částečně jako obyčejné přeházení, částečně jako zmatení z toho, čím vlastně Zdeněk Lukeš je. V první otázce narážíme na stejný a již několikrát popsany problém, a to že Svoboda není schopen vyjádřit jednoduchou otázku jasně, stručně a výstižně. Otázka, zda je výstava z jeho pohledu kompletní je uvozena třemi naprosto zbytečnými větami. Jen co se Lukeš rozpovídá, hned mu Svoboda skáče do řeči doplňující otázkou. Není schopen si otázku zapsat, nechat Lukeše domluvit, a položit ji až poté. Patrně proto, aby ji nezapomněl. Do řeči po další Lukešově větě skáče znovu s otázkou, ve které se zmýlí a v průběhu Lukešovy promluvy se opravuje slovy „za komunistů?“, což není příliš spisovné vyjádření.

V průběhu Lukešových slov na obrazovce běží ilustrační záběry z výstavy a také z Müllerovy vily, z nichž některé se již vyskytly v předchozí zprávě. To lze považovat za dost velkou chybu. Není důvod, proč by měl divák v tak krátkém časovém rozmezí vidět tytéž záběry dvakrát. Dále se Svoboda ptá na to, jestli Loos opravdu patří mezi přední světové architekty. V půlce opět skáče Lukešovi do řeči, a to když Lukeš objasňuje Loosovy hlavní tvůrčí principy. Svoboda k tomu opět naprosto zbytečně dodává: „S tím by se dalo souhlasit.“ Informace Otakara Svobody, že by se dalo souhlasit s tezemi jednoho z nejlepších světových architektů, je naprosto neúčelná, zbytečná a ve své podstatě spíše úsměvná. V další otázce chce moderátor z Lukeše dostat jednoduchou charakteristiku tvorby Adolfa Loose, činí tak ovšem opět pomocí vět, které jsou zmatené a nelogické a hlavně nemají pro diváky žádnou informační hodnotu, pouze zdržují (např. „Bavili jsme se o tom ještě před vysíláním, když někdo chce slyšet...“ a další zmatená slova bez jasně daného a promyšleného slovosledu).

Jako poslední zazní otázka, které Loosovy stavby by si ještě zasloužily zvýšenou pozornost a nedostává se jim jí. Opět ale začíná tuto otázku zcela jinými slovy o tom, že ne každý má štěstí bydlet v takovémto interiéru. To je zcela nepochopitelná věta, která nemá v takovém rozhovoru, co dělat. Po poděkování za rozhovor následuje ještě jedno pozvání na výstavu a pak již rozloučení s diváky. Tento rozhovor je poměrně svižný, divák se zde dozví dost informací a ani otázky nejsou špatné. Je ale znehodnocen projevem moderátora, který se neumí vyjadřovat a zcela neslušně skáče svému hostu do řeči.

5.2 Kultura v regionech

Jeden díl pořadu Kultura v regionech jsem opět vybrala zcela náhodně. Volba padla na vysílání z 11. 10. 2008, a to znovu losem. Losovala jsem celkem ze čtyř relací, a to od 4. 10. 2008 do 25. 10. 2008, tedy z období, k němuž se vztahovaly i předchozí části analýzy.

Pořad začíná stejně jako Události v kultuře. Po úvodní znělce přivítá diváky moderátorka Alena Šedivá, která krátce uvede i klíčové zprávy relace. Po tomto úvodu následuje rychlý obrazový předěl s logem pořadu a hudebním motivem relace.

Pak již následuje první zpráva, kterou nejprve moderátorka krátce uvede ve studiu. Vyslovuje zřetelně a působí profesionálně, v řeči nezadrhává. Následuje klasická složená zpráva, a sice o koncertu skupiny Elán v Brně. Základní informace řekla už moderátorka ve studiu, proto na úvod zprávy vidíme hned záběry z koncertu (a to jak pódia, tak diváků). Záslechneme i autentický zvuk koncertu a známou píseň této skupiny. Po chvíli ji ale střídá komentář redaktorky, hovořící o koncertních vystoupeních této kapely. Následují synchronní výpovědi členů kapely Joža Ráže a Jána Baláže o koncertu. Potom reportérka v komentáři hovoří o historii kapely, na obrazovkách přitom běží další záběry z koncertu. Následuje opět výpověď Jána Baláže o nových a starých písních. Ještě několikrát se potom prostřídá komentář reportérky s výpověďmi obou mužů. Záběry

z koncertu jsou klasické a vidíme na nich vše, co je nutné. Problém je při synchronu Ráže, který je snímán tak, že má půlku obličeje naprosto přesvícenou dopadajícím sluncem. To potom také ztmavuje okolí a je to základní kameramanská chyba. Reportérka nevyslovuje příliš zřetelně, má vadnou výslovnost některých souhlásek (především „l“, „v“ a retnice).

Samotný příspěvek je ale vystavěn dynamicky a nenudí. Je ovšem otázka, zda není na takovou zprávu až příliš dlouhý a zda vůbec do regionálního zpravodajství patří. Dozvíme se z něj poměrně dost informací o kapele, což určitě regionální informace není. Pokud vůbec, stačila by krátká zmínka, že se koncert konal. Jediným ospravedlněním přítomnosti této zprávy je závěrečná informace, že Elán bude koncertovat také v Olomouci a Ostravě. Následuje opět zvukově-obrazový předěl.

Poté moderátorka hned uvádí další zprávu, a tou je bienále kresby v Plzni. Příspěvek začíná stejně jako mnoho jiných složených zpráv z výstav komentářem reportérky a záběry z výstavy. V komentáři se dozvídáme základní informace o soutěži i o oceněných, dozvíme se i odpovědi na všechny základní zpravodajské otázky. V synchronu potom hovoří vítězka hlavní ceny, členka poroty a prezident celého bienále. Příspěvek je vystavěn zcela klasicky. Převažují záběry vystavených obrazů, které jsou doplněny záběry návštěvníků výstavy. Celá zpráva končí stand-upem redaktorky, která oznamuje, do kdy výstava vítězných prací potrvá.

Po zprávě následují další informace o tomto bienále od moderátorky ve studiu. Ta ovšem zcela zbytečně opakuje informace, které byly divákům řečeny na samém závěru příspěvku redaktorkou. Navíc působí při projevu zpatra mírně nervózním dojmem, značně jí kolísá intonace a nadechuje se uprostřed vět. Její projev pokračuje ohlášením rozhovoru s výkonnou ředitelkou bienále. Rozhovor probíhá formou živého vstupu ředitelky ze studia v Plzni. Ta na úvod znovu opakuje, v jakých galeriích se bienále koná. I tato informace již zazněla, je ovšem pravda, že ředitelka výčet doplňuje a upřesňuje. Další otázky směřují na specifika letošního bienále nebo místo klasické kresby v současném umění. I přes úvodní dublování informací je rozhovor zajímavý a diváci se v něm dozví mnoho nových

informací. Je to ovšem především zásluha respondentky, která do svých odpovědí zahrnuje zajímavé informace, které ani nebyly součástí třech otázek moderátorky.

Po zvukově-obrazovém předělu následuje pravidelná rubrika profil, věnovaná uměleckému vedoucímu folklórního souboru Javorník Jiřímu Tesauerovi. Žánrově jde o portrét. Začíná asynchronní výpovědí Tesauera, který hovoří o smyslu zachovávání folklóru jako kulturního dědictví. V obraze můžeme vidět záběry z vystoupení tohoto folklórního souboru, které pro diváky dobře ilustrují, čím se soubor zabývá. Pokračuje synchronní výpovědí o historii souboru. Následují záběry z příprav souboru před vystoupením, které nemají pro diváka příliš velkou výpovědní hodnotu, a komentář Tesauera pouze pokrývají. Následují ovšem záběry z hudební zkoušky s autentickým zvukem, který je použit jako podkres pod Tesauerovu výpověď. Diváci tak mají možnost zároveň si poslechnout hudbu, kterou Javorník hraje. Dále vidíme záběry ze zkoušky tanečníků. Tesauer hovoří o rozsahu činnosti Javorníku a o dnešní složité situaci profesionalizace folklórních souborů.

V příspěvku převažují asynchrony, což zabraňuje tomu, aby se portrét stal pouze výpovědí „mluvící hlavy“. Ve výpovědi Tesauera se divák dozví veškeré informace, v obrazové části je ale příspěvek poměrně chudý. Nalezneme zde záběry muzikantů a tanečníků kdesi venku, pravděpodobně pouze pro kameru, dále polodetail Tesauera sedícího na židli a velmi podobné záběry ze zkoušek souboru, které jsou nepřiměřeně dlouhé. Nevidíme tak například Tesauera v žádném jiném prostředí, nevidíme ani opravdové vystoupení Javorníku a reakce diváků. Příspěvek je také ve zvukové stopě složený pouze z výpovědí samotného Tesauera. Nezazní zde žádný jiný hlas, který by například o něm hovořil, což by dotvořilo jeho profil. Tento portrét působí tak, že byl natočen velmi narychlo na jednom místě. Navzdory tomu, že se v něm dozvíme vše podstatné, si pravděpodobně redaktor nedal se strukturou tohoto příspěvku příliš práce.

Po předělu následuje okamžitě další pravidelná rubrika, a sice Peníze v kultuře. Tu ovšem moderátorka nijak neohlásí a hned začíná číst první krátkou zprávu. To, že jde o tuto rubriku, se tak divák dozví pouze z infografiky. Jsou zde tři krátké zprávy, které nemají žádný vlastní obrazový materiál. Moderátorka je

vždy čte a v obraze je využita infografika. V rámečku diváci vidí název rubriky, dále vždy malý obrázek, který se k tématu vztahuje a výši částky, o které se ve zprávě hovoří. Jde o různé dotace, případně aukce. V obraze tak v tomto případě vidíme erbovní znak města Příbrami, fotografii z knihovny (poličky s knihami) a portrét Emila Filly. Je otázka, zda by u takovýchto zpráv nebylo možné sehnat atraktivnější obrazový materiál; k těmto třem zprávám se to ovšem nezdá být nutné – jedna fotografie stačí. Mohla by být ale vhodněji zvolená. Například místo portrétu Emila Filly by bylo zajímavější vidět Fillův obraz, který se prodal na aukci za velkou sumu peněz a o němž se v příspěvku hovoří. V případě knihovny by také bylo lepší zvolit fotografii té konkrétní knihovny, o které se hovoří a ne jen ilustrační fotografii, která může být odkudkoliv.

Další zprávou je informace o rekonstrukci jezuitské koleje v Olomouci a její proměně na vlastivědné muzeum. Zpráva začíná krátkým úvodem moderátorky, dále pokračuje klasická složená zpráva. V obraze vidíme na začátku kolej na klasickém záběru budovy z exteriéru, následně se kamera přesouvá do interiéru, do dosud nevybavených, ale zrekonstruovaných prostor budoucího muzea. V komentáři hovoří redaktor o rekonstrukci a o tom, co všechno bude v bývalé jezuitské koleji zřízeno. To je prostřídáno synchronní výpovědí ředitelky Vlastivědného muzea Olomouc, hejtmana olomouckého kraje, který hovoří o financování rekonstrukce a také ministra kultury Václava Jehličky. Příspěvek končí stand-upem redaktora před jezuitskou kolejí. Obrazový materiál této zprávy opět není příliš bohatý, kromě jednoho exteriérového záběru, jsou zde samé záběry z nezařízeného interiéru. Chybí zde také zcela informace, kde Vlastivědné muzeum Olomouc sídlí dosud, případně nějaký obrazový materiál z původního sídla. Kladem jsou výpovědi celkem třech mluvčích, i když výpověď ministra kultury Václava Jehličky nepřináší žádné nové informace a jeví se tedy jako poněkud nadbytečná.

Následující zprávu zahajuje poměrně dlouhé úvodní slovo moderátorky ve studiu. Ta chce svými slovy v divácích vzbudit zájem a místo klasického oznámení volí ne zcela zpravodajský styl projevu, když začíná slovy: „André Breton, Salvador Dalí nebo Guillaume Apollinaire by jistě měli dnes radost.” Zpráva se týká otevření prvního muzea surrealismu v České republice. Při

otevření tohoto muzea je živě redaktorka ČT. Moderátorka jí pokládá první otázku, u které se také snaží, aby působila zajímavě, bohužel to se jí nedaří. Začíná slovy: „Lenko, dobrý večer, když se na tebe tak dívám, vypadáš poměrně realisticky. Jak tedy my rozpoznáme, že jde skutečně o muzeum surrealismu a žádné jiné?” To je velmi zvláštní otázka, která je zcela zbytečná. Každý pravděpodobně ví, že to pozná podle toho, že tam jsou umístěna surrealistická díla – obrazy, sochy, objekty. Redaktorka ovšem tuto spíše trapnou otázku, která vůbec nejde po smyslu zprávy, nepřejde, naopak v tomto tónu pokračuje a pronáší věty jako: „I já sama jsem se nechala inspirovat oltářem zlatého telete...”, čímž myslí, že si dala na krk „korále” z jablek nebo „I ostatní díla tady jsou hodně surrealistická.” Takovou větu může pronést pouze naprostý laik v oboru umění. Spojení hodně surrealistická je samo o sobě dost nevhodné a nicneříkající, natož pak ve zprávě o surrealistickém muzeu. Na redaktorce je patrné, že v oblasti umění nemá příliš velký přehled.

Dále pokládá otázku iniciátorovi celé akce a řediteli muzea, poté jednomu z umělců. Vše ale působí velmi zmatečně a nepřipraveně, redaktorka vlastně pokládá pouze otázky typu „co je to?” nebo „co se tady děje?”

Kamera je ruční a lehce roztřesená, záběry často kompozičně nevyrovnané, což je pravděpodobně způsobeno zmatečným chováním redaktorky. Při dalším rozhovoru redaktorky s ředitelem muzea kamera krouží po celém areálu a snaží se tak divákovi představit celý prostor i jednotlivá díla. Redaktorka položila minimum otázek, přičemž šlo většinou o hodně obecné otázky. Ředitel muzea však mluvil sám a celou akci i muzeum detailně představil. Chyběly zde ovšem informace, od kdy do kdy je muzeum otevřené a do kdy tam budou k vidění současné výstavy. Příspěvek tak působil poněkud nepřipraveně až amatérsky.

Po předělu následuje další zpráva, tentokrát bez úvodu moderátorky. Jde o složenou zprávu o výstavě děl sochaře Jaromíra Garguláka. Najdeme zde klasicky komentář redaktorky, výpověď sochaře a záběry jednotlivých plastik na výstavě. Redaktorka vyslovuje zřetelně, ale tempo její řeči se zdá být až příliš pomalé. Touto zprávou celá relace končí, následuje pouze pozdrav moderátorky,

rozloučení s diváky a pozvánka ke sledování dalších dílu relace za týden.

6. Závěr

Má bakalářská práce si kladla za cíl detailně popsat kulturní zpravodajství na programu ČT 24 – a to jak jeho obsah, tak částečně i formální zpracování. Při samotné analýze ale vyplynuly další otázky, a to někdy až po smyslu celého kulturního zpravodajství.

Kultura a umění je velmi specifická oblast zpravodajství. Je těžké se zde vyhnout hodnotově zabarveným vyjádřením a zůstat neutrální, protože už v momentě zařazení té které zprávy do vysílání redaktor zákonitě uvažuje, jestli je událost tak důležitá, aby stálo za to o ní informovat. V tu chvíli právě nastupuje moment, kdy redaktor musí uvažovat například o umělecké hodnotě a kvalitě té které hudební skupiny nebo divadelního představení. Překvapivě se však toto nestalo základním problémem zpravodajských relací. Hodnotících soudů jsem během svého pozorování zaznamenala poměrně málo. Jako daleko větší problém se jeví právě výběr zpráv, které se do vysílání dostanou, počet jednotlivých příspěvků v relaci a celkově chybějící dramaturgická koncepce.

Co se týká Událostí v kultuře, je samozřejmě selekce zpráv nutná. Každodenní vysílání, ve kterém se vyskytuje v průměru šest až deset zpráv, je jistě těžké kapacitně zajistit. Větší počet zpráv by ale této relaci velmi prospěl. Mohlo by to být například formou přehledových zpráv, kde v obrazu vidíme pouze nějakou fotografii. Tyto přehledy nejsou náročné na zpracování, pouze na vyhledávání informací. Dění na kulturní scéně je ale bohaté, a stojí za to informovat o mnohem více událostech. To samé platí pro pořad Kultura v regionech.

S tím souvisí i žánrové spektrum, které relace užívají. Naprostá dominance složené zprávy a rozhovorů je evidentní. Přitom právě rozhovory často nebývají vůbec dobře vedeny. Stejně tak vystoupení redaktorů z terénu bývá problémem, působí nepřipraveně, někdy až amatérsky. Koncepčnější práce s žánry by mohla přinést i celkové zlepšení kvality těchto relací. Pokud by se například pravidelně používal přehled, nutil by redakci informovat o více událostech. Navíc by to nutně muselo vést k jasnému internímu definování

jednotlivých žánrů a redaktoři by si potom možná uvědomili, jaké ten který žánr nabízí výrazové prostředky, a na co přesně se hodí.

Počet příspěvků v relaci a lepší práce s žánry by měla vliv i na celkovou strukturu obou pořadů. Zatímco u Kultury v regionech je tato struktura celkem jasná, u Událostí v kultuře již méně. Jako těžiště relace zde vystupují dva studiové rozhovory, ostatní žánry a informace se objevují náhodně. Tematická struktura je nevyrovnaná a především naprosto nepřehledná.

Všechny výše uvedené úvahy vedou k jedinému závěru. Kulturní zpravodajství zcela postrádá jakoukoliv koncepci. Koncepčně působí pouze snaha informovat o kultuře a umění, v případě Kultury v regionech potom o kultuře regionální. To je ale velmi málo. Jakoby především Událostem v kultuře chybělo jakékoliv vedení, především osoba editora. Hlavně by ale této relaci prospěla jasná dramaturgie. Pokud pominu otázku výběru zpráv, která se ovšem jeví také jako problematická, tak největším problémem celého zpravodajství je právě nepřehlednost, kvůli které je pro diváka těžké se v relaci zorientovat. Vlastně to ani není možné, protože zde jakási jasná struktura úplně chybí. To v kombinaci s velmi problematickými osobami moderátorů může vést až k odlivu diváků od takového pořadu. Divácká obec sledující zpravodajství z kultury je také velmi specifická, a myslím, že i poměrně kritická. Proto si může najít jiné specializované pořady, a nebo zcela jiné informační zdroje a Události v kultuře vůbec nesledovat.

U pořadu Kultura v regionech je základní problém jinde, tato relace nevykazuje nějaká jasná a na první pohled zřejmá pochybení. Redaktoři nejsou sice na kulturu specializovaní, to ale lze z kapacitních důvodů pochopit. U tohoto pořadu ovšem právě vyvstává otázka po jeho smyslu. Objevuje se zde osm až devět zpráv za týden, což je na všechny české regiony velmi málo. Zpravodajství tak naprosto nemůže pokrýt celé regionální kulturní dění a nemůže pokrýt ani jeho většinu. Některé zprávy svým zaměřením patří spíše do vysílání celostátního nebo do běžného regionálního zpravodajství. Vůbec tak není plně využíván potenciál této relace opravdu informovat o regionech. Takové zpravodajství pak nemá příliš smysl, protože jednotlivé zprávy se mohou vysílat v regionálním

zpravodajství.

Jediným jasným přínosem je rubrika profil, i když ta je spíše publicistická. Jak tedy reorganizovat tuto relaci, aby měla větší smysl? Možná by stejně jako u běžného zpravodajství pomohlo více regionálních mutací. A to ať již vysílaných souběžně, nebo by se mohly regiony v průběhu měsíce střídat. Nutné by ovšem bylo také zvýšení počtu zpráv a informace o mnohem větším spektru témat.

Jak je tedy zřejmé, obě relace mají mnoho nedostatků. Jsou ale jediné, které se kulturním zpravodajstvím ve veřejnoprávní České televizi zabývají. Už proto by jim mělo vedení televize věnovat mnohem více pozornosti a úsilí na jejich zkvalitnění. Je to nezanedbatelná součást celého zpravodajství, která je jistě stejně důležitá, jako jeho ostatní složky.

SUMMARY

In my research I disclosed few problematic areas of news in culture on ČT 24 channel – the czech news public service channel.

As the biggest problem seem to be selection of news, number of news in one episode of these programs and primarily the missing dramaturgic concept. It will be better to extend the number of news in each program as well as to extend genre spectra. I think audience would also appreciate more tight and bright structure of these programs because now they are not providing an easy survey at all. They also are not thematic balanced.

Both programs (News in culture and Culture in regions) analyse many problems and imperfections but they are the only ones that deals with news in culture in the Czech television. That`s why television managment should focused more on this part of news service, because it is its indispensable part.

7. Seznam pramenů a základní literatury

7.1 Základní literatura

BERGER, Artur Asa. *Media Research Techniques*, Thousand Oaks: Sage Publications, 1998. 175 s.

BOZDĚCH, Vladimír. *O jazyce rozhlasu a televize*. 1. vyd. Praha : Státní pedagogické nakladatelství, 1982. 144 s.

BURTON, Greame; JIRÁK, Jan: *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister & Principal, 2001. 391 s.

GIBSON, Roy. *Radio and television reporting*. Boston : Allyn and Bacon, 1991. 292 s.

HARTLEY, John. *Understanding news*. London: Routledge, 1995. 203 s.

HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum*. Praha : Portál, 2005. 407 s.

JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost*. Praha: Portál, 2003. 207 s.

Kolektiv autorů. *Zpravodajství v médiích*. Praha: Karolinum, 2001. 155 s.

KOŠČO, Ján. *Žurnalistické žánry v televizi*. Brno: Novinář, 1984. 180 s.

KROBOTOVÁ, Milena. *Spisovná výslovnost a kultura mluveného projevu*. Olomouc: Univerzita Palackého, Pedagogická fakulta, 2000. 219 s.

KUNCZIK, Michael. *Základy masové komunikace*. Praha: Karolinum, 1995. 307 s.

McNAIR, Brian. *Sociologie žurnalistiky*. Praha: Portál, 2004. 182 s. str. 71

OSVALDOVÁ, Barbora, HALADA, Jan a Kol. *Praktická encyklopedie žurnalistiky*. Praha: Libri, 2002. 240 s.

REIFOVÁ, Irena. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál, 2004. 327 s.

SCHULZ, Winfried a Kol. *Analýza obsahu mediálních sdělení*. Praha: Karolinum, 2004. 149 s.

STRAUSS, Anselm, CORBINOVÁ, Juliet. *Základy kvalitativního výzkumu*.

Přeložil Stanislav Ježek. 1. vyd. Boskovice : ALBERT, 1999. 228 s.

TRAMPOTA, Tomáš. *Zpravodajství*. Praha: Portál, 2006. 191 s.

ZEMAN, Jiří. *Základy české ortopedie*. Hradec Králové: Gaudeamus, 2008. 186 s.

7.2 Internetové odkazy

www.ceskatelevize.cz

www.ct24.cz

8. Přílohy

Příloha č. 1: Počet zpráv z jednotlivých oborů umění a jejich celková stopáž za jednotlivé týdny

29. 9. - 3. 10. 2008

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	6	22,2	2339	28,8
TV a rozhlas	1	3,7	162	2
Divadlo	1	3,7	100	1,2
Výtvarné umění	5	18,5	1433	17,6
Hudba	7	25,9	2315	28,5
Literatura	4	14,8	1592	19,6
Ostatní	3	11,1	180	2,2

6. 10. - 10. 10

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	9	20,9	1222	16,4
TV a rozhlas	2	4,6	779	10,4
Divadlo	9	20,9	2906	38,9
Výtvarné umění	10	23,3	1157	15,5
Hudba	7	16,3	932	12,5
Literatura	3	7	410	5,5
Ostatní	3	7	58	0,8

20. 10. + 13. 10. - 16. 10. 2008

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	5	23,8	970	13,1
TV a rozhlas	0	0	0	0
Divadlo	4	19	1226	16,5
Výtvarné umění	0	0	0	0
Hudba	3	14,3	919	12,4
Literatura	6	28,6	2474	33,4
Ostatní	3	14,3	1822	24,6

17. 10. + 21. 10. - 24. 10. 2008

odvětví umění	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
Film	7	17,9	738	9
TV a rozhlas	0	0	0	0
Divadlo	9	23,1	2327	28,4
Výtvarné umění	5	12,8	1544	18,8
Hudba	11	28,2	2310	28,2
Literatura	4	10,3	818	10
Ostatní	3	7,7	461	5,6

Příloha č. 2: Výskyt jednotlivých zpravodajských žánrů v počtu zpráv i v celkové stopáži za jednotlivé týdny**29. 9. - 3. 10. 2008**

žánry	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
obrazová	2	6,5	62	0,7
čtená	0	0	0	0
složená	9	29	809	10
přehled	3	9,7	278	3,4
rozhovor – studio	11	35,5	5023	61,9
rozhovor – z terénu	4	12,9	820	10,1
rozhovor – záznam	2	6,5	1129	13,9
telefonát	0	0	0	0
živý vstup	0	0	0	0
klip	0	0	0	0

6. 10. - 10. 10. 2008

žánry	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
obrazová	16	29,1	315	4,2
čtená	4	7,3	67	0,9
složená	14	25,5	1044	14
přehled	0	0	0	0
rozhovor – studio	10	18,2	4210	56,4
rozhovor – z terénu	2	3,6	421	5,6
rozhovor – záznam	4	7,3	1013	13,6
telefonát	0	0	0	0
živý vstup	0	0	0	0
klip	5	9,1	394	5,3

20. 10. + 13. 10. - 16. 10. 2008

žánry	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
obrazová	1	2,7	32	0,4
čtená	1	2,7	18	0,2
složená	13	35,1	1272	17,2
přehled	1	2,7	256	3,5
rozhovor – studio	9	24,3	3626	48,9
rozhovor – z terénu	3	8,1	648	8,7
rozhovor – záznam	0	0	0	0
telefonát	2	5,4	683	9,2
živý vstup	2	5,4	163	2,2
klip	5	13,5	713	9,6

17. 10. + 21. 10. - 24. 10. 2008

žánry	počet zpráv	počet zpráv v %	celkový čas v s	celkový čas v %
obrazová	12	23,1	247	3
čtená	4	7,7	105	1,3
složená	9	17,3	1051	12,8
přehled	0	0	0	0
rozhovor – studio	13	25	4978	60,7
rozhovor – z terénu	1	1,9	216	2,6
rozhovor – záznam	3	5,8	665	8,1
telefonát	1	1,9	157	1,9
živý vstup	0	0	0	0
klip	9	17,3	779	9,5

Příloha č. 3: Zákon o České televizi

483/1991 Sb.

**ZÁKON
České národní rady**

ze dne 7. listopadu 1991

o České televizi

Změna: 36/1993 Sb.

Změna: 253/1994 Sb.

Změna: 301/1995 Sb.

Změna: 39/2001 Sb.

Změna: 231/2001 Sb.

Změna: 82/2005 Sb.

Změna: 127/2005 Sb.

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

§ 1

(1) Zřizuje se Česká televize se sídlem v Praze.

(2) Česká televize je právnickou osobou, která hospodaří s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československé televize. 1) Česká televize vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se.

(3) Stát neodpovídá za závazky České televize a Česká televize neodpovídá za závazky státu.

§ 2

(1) Česká televize poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením televizních programů, popřípadě dalšího multimedialního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky (dále jen "veřejná služba v oblasti televizního vysílání").

(2) Hlavními úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání jsou zejména
a) poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných

informací pro svobodné vytváření názorů,

b) přispívání k právnímu vědomí obyvatel České republiky,

c) vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti,

d) rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin,

e) výroba a vysílání zejména zpravodajských, publicistických, dokumentárních, uměleckých, dramatických, sportovních, zábavných a vzdělávacích pořadů a pořadů pro děti a mládež.

§ 3

(1) Česká televize naplňuje veřejnou službu v oblasti televizního vysílání zejména tím, že

a) provozuje analogové televizní vysílání dvou televizních programů prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě jiných technických prostředků tak, aby v souběhu zemského analogového a zemského digitálního vysílání byla pro obyvatele České republiky zajištěna možnost příjmu těchto televizních programů v rozsahu podle odstavce 3,

b) provozuje zemské digitální televizní vysílání televizních programů uvedených v písmenu a) a dalších alespoň dvou televizních programů zahrnutých v souhrnném datovém toku složeném z dílčích datových toků náležejících televizním a rozhlasovým programům, multimediálnímu obsahu a doplňkovým službám veřejné služby v oblasti televizního a rozhlasového vysílání, upravených pro společné šíření prostřednictvím zemské sítě vysílacích rádiových zařízení s plánovaným pokrytím alespoň 95 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu (a) (dále jen "multiplex veřejné služby"),

c) jako provozovatel multiplexu veřejné služby sestavuje společně s Českým rozhlasem souhrnný datový tok a odpovídá za jeho správu a jeho předání k šíření zemskou sítí vysílacích rádiových zařízení,

d) zřizuje síť vlastních zpravodajů,

e) v oblasti zpravodajských a publicistických pořadů zajišťuje regionální vysílání prostřednictvím televizních studií České televize (dále jen "televizní studia") pro území jejich působnosti. Regionální vysílání každého televizního studia musí vyváženě obsahovat příspěvky z celého území jeho působnosti,

f) vytváří archivní fondy, udržuje je a podílí se na jejich využívání jako součásti národního kulturního bohatství,

- g) podporuje českou filmovou tvorbu,
- h) vysílá díla domácí a zahraniční tvorby,
- i) poskytuje alespoň na jednom vysílaném programu 24hodinovou programovou službu, včetně aktuálního zpravodajství,
- j) poskytuje teletextové služby,
- k) opatřuje alespoň 70 % vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené nebo simultánním tlumočením do znakové řeči,
- l) vyvíjí činnost v oblastech nových vysílacích technologií a služeb.

(2) Státní orgán, který vykonává správu kmitočtového spektra podle zvláštního právního předpisu, b) vyhradí v součinnosti s Radou pro rozhlasové a televizní vysílání pro Českou televizi rádiové kmitočty umožňující provozování vysílání v rozsahu stanoveném v odstavci 1 písm. a) a b).

(3) Celoplošným televizním vysíláním se pro účely tohoto zákona rozumí vysílání, v jehož rámci může určitý televizní program a s tímto programem související povinné doplňkové služby přijímat alespoň 95 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu. 1a)

§ 3a

(1) V multiplexu veřejné služby musí být alespoň 80 % souhrnného datového toku vyhrazeno šíření televizních a rozhlasových programů. Zbývající část souhrnného datového toku multiplexu veřejné služby lze využít k šíření doplňkových služeb.

(2) Česká televize je povinna umístit v multiplexu veřejné služby vysílání programů Českého rozhlasu v rozsahu, jímž Český rozhlas naplňuje veřejnou službu v oblasti zemského digitálního rozhlasového vysílání podle zvláštního právního předpisu. 1c) Náklady spojené s provozováním multiplexu veřejné služby Česká televize účtuje Českému rozhlasu, popřípadě poskytovatelům doplňkových služeb, podle výše jejich podílu na souhrnném datovém toku multiplexu veřejné služby.

(3) Televizní programy šířené prostřednictvím multiplexu veřejné služby může Česká televize digitálně šířit rovněž prostřednictvím družic a kabelových sítí.

Rada České televize

§ 4

(1) Orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize je Rada České televize (dále jen "Rada"). Rada má 15 členů. Členy Rady volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky (dále jen "Poslanecká sněmovna") tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy.

(2) Návrhy kandidátů na členy Rady předkládají Poslanecké sněmovně organizace a sdružení představující kulturní, regionální, sociální, odborové, zaměstnavatelské, náboženské, vzdělávací, vědecké, ekologické a národnostní zájmy. Návrhy lze předložit ve lhůtě 15 dnů ode dne zveřejnění výzvy předsedy Poslanecké sněmovny k předložení návrhů způsobem stanoveným usnesením Poslanecké sněmovny.

(3) Členem Rady může být zvolen občan České republiky, který

a) je způsobilý k právním úkonům,

b) má trvalý pobyt na území České republiky, a

c) je bezúhonný; za bezúhonného se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, pokud jeho odsouzení pro tento trestný čin nebylo zahlazeno nebo se na něho z jiného důvodu nehledí jako by nebyl odsouzen, a ten, kdo nesplňuje požadavky podle zvláštního zákona. 1d)

(4) Členové Rady jsou voleni z kandidátů navržených podle odstavce 2, a to na funkční období 6 let, přičemž každé 2 roky je volena jedna třetina členů; mohou být zvoleni opětovně. Na místa uprázdněná z jiného důvodu než pro uplynutí funkčního období jsou voleni noví členové na dobu zbývající do konce funkčního období toho člena, jehož místo se uprázdnilo; je-li tato doba kratší než 1 rok, omezení možnosti opětovného zvolení neplatí. V případě odvolání Rady podle § 6 odst. 3 a následném zvolení všech členů Rady Rada na své první schůzi losem určí 5 členů Rady s funkčním obdobím 2 roky, 5 členů Rady s funkčním obdobím 4 roky a 5 členů Rady s funkčním obdobím 6 let.

(5) Rada je ze své činnosti odpovědna Poslanecké sněmovně.

(6) Členství v Radě je veřejnou funkcí. 2) V souvislosti s jejím výkonem přísluší členům Rady odměna, jejíž výši určí svým usnesením Poslanecká sněmovna.

(7) Rada volí ze svého středu předsedu a odvolává ho.

§ 5

(1) Členství v Radě je neslučitelné s funkcí prezidenta republiky, poslance nebo senátora, člena vlády, soudce, státního zástupce, člena Nejvyššího kontrolního úřadu, člena bankovní rady České národní banky, s jakoukoli funkcí ve veřejné správě, s funkcí člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, člena Rady Českého rozhlasu, člena Rady České tiskové kanceláře, s funkcí generálního

ředitele Českého rozhlasu a s funkcí člena dozorčí komise České televize nebo člena dozorčí komise Českého rozhlasu.

(2) Člen Rady nesmí zastávat žádnou funkci v politických stranách, politických hnutích nebo občanských sdruženích, ani nesmí při výkonu své funkce v Radě jejich jménem vystupovat nebo působit v jejich prospěch nebo ve prospěch jiných skupinových zájmů; dále se nesmí podílet na podnikání v oblasti hromadných sdělovacích prostředků, ani nesmí zastupovat obchodní zájmy, které by mohly být v rozporu s výkonem jeho funkce nebo by mohly ohrozit důvěru v nezávislost nebo nestrannost jeho rozhodování v Radě. Člen Rady nesmí v České televizi zastávat jinou funkci nebo vykonávat výdělečnou činnost, ani nesmí mít od České televize jiné příjmy, než peněžité plnění poskytovaná v souvislosti s výkonem funkce podle tohoto zákona nebo příjmy z užití předmětů ochrany podle autorského zákona. 2a)

(3) Předpoklady pro výkon funkce člen Rady nesplňuje, je-li osobou blízkou 3) osobě, která v České televizi zastává placenou funkci nebo vykonává výdělečnou činnost, popřípadě má od České televize jiné příjmy, než příjmy z užití předmětů ochrany podle autorského zákona, anebo která se podílí na podnikání v oblasti hromadných sdělovacích prostředků nebo zastupuje obchodní zájmy, které by mohly ohrozit důvěru v nezávislost nebo nestrannost rozhodování člena Rady v Radě.

§ 6

(1) Členství v Radě zaniká:

- a) uplynutím funkčního období,
- b) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemně učiněného vzdání se funkce předsedovi Poslanecké sněmovny,
- c) odvoláním z funkce,
- d) dnem, kdy člen Rady přestal splňovat předpoklady pro zvolení do funkce člena Rady stanovené v § 4 odst. 3,
- e) úmrtím.

(2) Poslanecká sněmovna člena Rady z funkce odvolá

- a) přestal-li splňovat předpoklady pro výkon funkce člena Rady stanovené v § 5,
- b) narušil-li závažným způsobem důstojnost funkce člena Rady nebo dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce člena Rady,
- c) nezúčastňuje-li se po dobu více než 3 měsíců schůzí Rady.

(3) Poslanecká sněmovna může Radu odvolat, neplní-li Rada opakovaně své povinnosti stanovené tímto zákonem, nebo pokud Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize.

§ 7

(1) Činnost Rady se řídí jednacím řádem, který Rada přijme do třiceti dnů od své první schůze.

(2) Rada je způsobilá se usnášet za přítomnosti nadpoloviční většiny všech svých členů, je-li přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů Rady. Rozhodnutí Rada přijímá nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů, s výjimkou rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. b), e), f), g), j), k) a l), která přijímá nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů, a rozhodnutí o jmenování nebo o odvolání generálního ředitele České televize (dále jen "generální ředitel"), k němuž je zapotřebí alespoň 10 hlasů členů Rady.

(3) Jednání Rady je veřejné. Veřejnost může být na základě usnesení Rady z celého jednání nebo z jeho částí vyloučena, jsou-li projednávány skutečnosti chráněné podle zvláštních právních předpisů. 3a) Osobu, která narušuje veřejné jednání, může předsedající napomenout a za opakované narušování veřejného jednání vykázat z jednacích prostor.

(4) Z jednání Rady pořizuje předsedající zápis. Zápis z jednání Rady, schválené dokumenty podle § 8, popřípadě usnesení Rady o vyloučení veřejnosti z jejího jednání musí být nejpozději do 3 dnů ode dne jednání Rady uveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup, s výjimkou těch částí uvedených písemností, které obsahují skutečnosti chráněné podle zvláštních právních předpisů.

§ 8

(1) Do působnosti Rady náleží:

a) jmenovat a odvolávat generálního ředitele a na jeho návrh ředitele televizních studií; rozhodnutí o odvolání generálního ředitele musí být písemně odůvodněno a nejpozději do 7 dnů ode dne jeho doručení generálnímu řediteli uveřejněno Radou způsobem umožňujícím dálkový přístup,

b) schvalovat rozpočet České televize, přehled pohledávek a závazků a účetní závěrku České televize podle zvláštního právního předpisu, 4) ověřenou auditorem podle zvláštního právního předpisu; 5) do doby schválení rozpočtu hospodaří Česká televize podle svého dlouhodobého plánu ekonomického rozvoje,

c) kontrolovat účelné a hospodárné využívání finančních zdrojů a majetku České televize podle schváleného rozpočtu a na zjištěné nedostatky písemně upozorňovat generálního ředitele,

d) sledovat naplňování požadavků práva Evropských společenství na transparentnost finančních vztahů v České televizi, 6)

- e) schvalovat na návrh generálního ředitele Statut České televize,
- f) předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení Kodex České televize, který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání; porušení Kodexu České televize je kvalifikováno jako porušení pracovní kázně podle zvláštního zákona, 3b)
- g) schvalovat návrhy generálního ředitele na zřizování nebo zrušení televizních studií (§ 9 odst. 9) a návrhy podle § 9 odst. 8,
- h) rozhodovat o stížnostech týkajících se generálního ředitele,
- i) dohlížet na plnění úkolů veřejné služby v oblasti televizního vysílání (§ 2 a 3) a na naplňování zásad vyplývajících z Kodexu České televize a za tím účelem vydávat stanoviska a doporučení týkající se programové nabídky,
- j) schvalovat dlouhodobé plány programového, technického a ekonomického rozvoje,
- k) zřizovat dozorčí komisi (§ 8a), schvalovat její kontrolní řád (§ 8a odst. 7) a stanovit výši odměn členů dozorčí komise (§ 8b odst. 4),
- l) určovat mzdu generálního ředitele.

(2) Rada předkládá současně Poslanecké sněmovně Výroční zprávu o činnosti České televize do 31. března bezprostředně následujícího kalendářního roku a Výroční zprávu o hospodaření České televize do 31. srpna bezprostředně následujícího kalendářního roku. Výroční zpráva o hospodaření České televize musí v samostatné části obsahovat informaci o naplňování požadavků práva Evropských společenství. 6) Obě výroční zprávy předseda Rady nejpozději do 3 dnů ode dne jejich předložení Poslanecké sněmovně zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Náklady na činnost Rady a na odměny jejích členů, jakož i náklady na činnost dozorčí komise a na odměny jejích členů se hradí ze zvláštní výdajové položky rozpočtu České televize.

(4) Rada ani její členové nesmějí přímo zasahovat do výroby a vysílání televizních pořadů.

§ 8a

Dozorčí komise

(1) Dozorčí komise je poradním orgánem Rady ve věcech kontroly hospodaření České televize. Jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství. 6)

Dozorčí komise je povinna upozorňovat Radu na zjištěné nedostatky a předkládat jí návrhy na jejich odstranění.

(2) Dozorčí komise má 5 členů, kteří jsou voleni a odvoláváni Radou z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí komise.

(3) Členové dozorčí komise jsou voleni na funkční období 4 let, a to i opětovně, ne však na více než 4 po sobě jdoucí funkční období. Pro zvolení do funkce člena dozorčí komise a pro výkon této funkce platí předpoklady stanovené v § 4 odst. 3 a § 5 obdobně. Pro zánik funkce člena dozorčí komise platí přiměřeně § 6 odst. 1 a 2.

(4) Dozorčí komise ze svých členů volí a odvolává svého předsedu a místopředsedu, který zastupuje předsedu včetně řízení schůzí dozorčí komise. Dozorčí komise rovněž přijímá svůj jednací řád.

(5) Dozorčí komise se schází vždy, požádají-li o to písemně alespoň 2 z jejích členů, nejméně však jednou v každém kalendářním měsíci. Jednání dozorčí komise jsou neveřejná a předsedající je povinen pořídit z každého jednání zápis.

(6) Dozorčí komise je způsobilá se usnášet za přítomnosti předsedy nebo místopředsedy a alespoň 2 dalších členů; usnesení přijímá většinou hlasů přítomných členů, v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího.

(7) Členové dozorčí komise mohou s vědomím generálního ředitele nahlížet do všech účetních dokladů, účetních záznamů⁷⁾ a dalších písemností České televize, které mají vypovídací schopnost o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, a o těchto skutečnostech požadovat ústní nebo písemné informace od příslušných zaměstnanců České televize. Zaměstnanci České televize jsou povinni poskytnout členům dozorčí komise kopie vyžádaných písemností, účetních dokladů nebo účetních záznamů České televize, jakož i požadované informace. Podmínky a způsob provádění kontrol stanoví kontrolní řád dozorčí komise, který schvaluje Rada.

(8) O skutečnostech zjištěných při výkonu funkce jsou členové dozorčí komise povinni zachovávat mlčenlivost, pokud nebyli této povinnosti zproštěni předsedou Rady. Povinnost mlčenlivosti trvá i po ukončení výkonu funkce v dozorčí komisi.

(9) Dozorčí komise podává Radě písemnou zprávu o své činnosti za každé kalendářní čtvrtletí vždy do desátého dne druhé měsíce po skončení čtvrtletí. Jako podklad pro Výroční zprávu o hospodaření České televize je dozorčí komise povinna předat Radě svůj rozbor hospodaření České televize vždy do 30. června bezprostředně následujícího kalendářního roku.

§ 8b

Odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise

(1) Členu Rady náleží měsíční odměna ve výši, která je od 1. ledna do 31.

prosince příslušného kalendářního roku určena jako součin průměrné hrubé měsíční mzdy zaměstnanců České televize dosažené za předcházející kalendářní rok (dále jen "průměrná měsíční mzda") a koeficientu stanoveného v závislosti na odpovědnosti a náročnosti vykonávané funkce člena Rady (dále jen "koeficient odměn"). Odměna se zaokrouhluje na 100 Kč nahoru.

(2) Výši průměrné měsíční mzdy zveřejňuje Česká televize vždy do 31. ledna příslušného kalendářního roku způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Koeficient odměn podle odstavce 1 se stanoví

- a) členu Rady ve výši 0,80,
- b) místopředsedovi Rady ve výši 1,03,
- c) předsedovi Rady ve výši 1,27.

(4) Výši odměn členů dozorčí komise stanoví Rada.

(5) Členu Rady a členu dozorčí komise přísluší náhrada cestovních výdajů souvisejících s výkonem funkce ve stejném rozsahu jako zaměstnancům podle zvláštního právního předpisu. 8) Cesta z místa pobytu na jednání Rady, jednání Rady a cesta z jednání Rady do místa pobytu se pro účely poskytování cestovních náhrad považují za pracovní cestu.

(6) Výkon funkce člena Rady a výkon funkce člena dozorčí komise je překážkou v práci z důvodu obecného zájmu podle zvláštního právního předpisu. 9) Zaměstnavatel poskytne členu Rady a členu dozorčí komise pracovní volno bez náhrady mzdy.

(7) Odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje členům Rady a členům dozorčí komise Česká televize. Odměny a další náležitosti podle věty první jsou splatné ve dni pravidelného termínu výplaty mzdy zaměstnanců České televize.

§ 9

Generální ředitel

(1) Statutárním orgánem České televize je generální ředitel. V době nepřítomnosti zastupuje generálního ředitele jím pověřený zástupce.

(2) Ze své činnosti je generální ředitel odpovědný Radě a má právo se zúčastňovat jejich jednání.

(3) Na generálního ředitele se vztahují ustanovení zákoníku práce, nestanovili tento zákon jinak.

(4) Generálního ředitele jmenuje Rada z kandidátů splňujících předpoklady podle § 4 odst. 3 na základě výsledků výběrového řízení na funkční období 6 let.

(5) Pro výkon funkce generálního ředitele platí předpoklady stanovené v § 5 odst. 1 a 2 obdobně.

(6) Výkon funkce generálního ředitele zaniká

a) uplynutím funkčního období,

b) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemně učiněného vzdání se funkce generálního ředitele Radě,

c) dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy bylo generálnímu řediteli doručeno rozhodnutí Rady o odvolání z funkce,

d) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl generální ředitel zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo jímž byla jeho způsobilost k právním úkonům omezena,

e) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl generální ředitel odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo pro trestný čin spáchaný v souvislosti s provozováním televizního vysílání,

f) smrtí.

(7) Rada může odvolat generálního ředitele z funkce,

a) neplní-li Česká televize úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání podle tohoto zákona (§ 2 a 3) nebo povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů 10) nebo nenaplní-li svými programy zásady Kodexu České televize, jestliže byl generální ředitel na tuto skutečnost Radou v době posledních 12 měsíců písemně upozorněn,

b) poruší-li generální ředitel své povinnosti stanovené zákonem nebo Statutem České televize, jestliže byl generální ředitel na porušení svých povinností Radou v době posledních 12 měsíců písemně upozorněn,

c) přestane-li generální ředitel splňovat předpoklady pro výkon funkce (§ 5 odst. 1 a 2), nebo

d) nevykonává-li generální ředitel po dobu 6 měsíců svou funkci.

(8) K uzavření smlouvy o pronájmu nemovitostí nebo jejich částí v majetku

České televize na dobu delší než 3 měsíce nebo smlouvy o převodu, popřípadě zatížení nemovitostí nebo jejich částí v majetku České televize potřebuje generální ředitel předchodzí souhlas Rady, jinak je právní úkon neplatný.

(9) Televizní studia, s výjimkou Televizního studia Brno a Televizního studia Ostrava, může generální ředitel zřizovat a zrušovat s předchozím souhlasem Rady.

(10) V případech stanovených Statutem České televize generální ředitel jmenuje a odvolává vedoucí zaměstnance České televize po projednání s Radou.

(11) Ředitelé televizních studií a osoby uvedené v odstavci 10 musí splňovat předpoklady podle § 4 odst. 3 písm. c) a § 5 odst. 1 a 2.

(12) Zanikne-li výkon funkce generálního ředitele podle odstavce 6, do doby jmenování nového generálního ředitele řídí Českou televizi vedoucí zaměstnanec určený Statutem České televize (dále jen "zástupce generálního ředitele"). Nového generálního ředitele je Rada povinna jmenovat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy se uvolní funkce generálního ředitele.

(13) Na zástupce generálního ředitele se v době do jmenování nového generálního ředitele vztahují obdobně odstavce 1 až 11.

§ 10

Financování České televize

Finančními zdroji České televize jsou zejména:

- a) televizní poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu, 3d)
- b) příjem z vlastní podnikatelské činnosti.

§ 11

(1) Česká televize je oprávněna vykonávat za podmínek stanovených právními předpisy podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem její činnosti a která nesmí ohrozit její úkoly (§ 2 a 3).

(2) Finanční zdroje používá Česká televize k plnění svých úkolů podle § 2 a 3.

§ 11a

Oddělené účtování

(1) Česká televize vede účetnictví podle zvláštního právního předpisu. 4)

(2) Česká televize je povinna organizačně oddělit činnosti spočívající v poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání (§ 2 a 3) od podnikatelských činností (§ 11 odst. 1). Za každou z těchto činností je Česká televize povinna účtovat tak, aby účetnictví umožňovalo rozlišení nákladů a výnosů souvisejících s poskytováním veřejné služby v oblasti televizního vysílání a nákladů a výnosů souvisejících s podnikatelskými činnostmi. Metody rozlišování nákladů a výnosů a jejich přiřazování k činnostem podle § 2 a 3 nebo podle § 11 odst. 1 stanoví Česká televize vnitřním předpisem (dále jen "Účetní standardy České televize"), který musí naplňovat požadavky práva Evropských společenství. 6)

(3) Česká televize je povinna uchovávat údaje o naplňování povinnosti podle odstavce 2 po dobu stanovenou právem Evropských společenství 6) a na výzvu tyto údaje předávat Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, 11) a to spolu s Účetními standardy České televize a dalšími podklady nezbytnými k posouzení naplňování povinnosti podle odstavce 2.

§ 12

Televizní studia

(1) Součástí České televize jsou Televizní studio Brno, Televizní studio Ostrava a televizní studia zřízená na základě § 9 odst. 9.

(2) Ředitel televizního studia je oprávněn činit jménem České televize právní úkony týkající se televizního studia, s výjimkou uzavírání smluv o převodu, popřípadě o zatížení nemovitostí nebo jejich částí v majetku České televize. Ředitel televizního studia je za činnost televizního studia odpovědný generálnímu řediteli.

(3) Televizní studia mají v rámci své činnosti oprávnění obdobná podle § 3 odst. 1 s výjimkou písmen a) a g). Časový rozsah regionálního vysílání zpravodajských a publicistických pořadů podle § 3 odst. 1 písm. c) činí u Televizního studia Brno a Televizního studia Ostrava alespoň 25 minut denně; u televizních studií zřizovaných generálním ředitelem podle § 9 odst. 9 může být doba takového vysílání kratší.

(4) Podíl vysílání televizních studií na celostátních vysílacích okruzích musí činit minimálně 20 % celkového vysílacího času České televize v měsíčním úhrnu.

§ 13

Česká televize může využívat svoji technickou a výrobní základnu pouze v souladu s tímto zákonem (§ 2 a 3).

Ustanovení společná a závěrečná

§ 14

(1) Česká národní rada zvolí do jednoho měsíce ode dne účinnosti tohoto zákona Radu. Rada jmenuje do jednoho měsíce ode dne svého zvolení ředitele.

(2) Do doby jmenování ředitele řídí Českou televizi prozatímní ředitel, kterého volí Česká národní rada. Prozatímnímu řediteli nepřísluší oprávnění podle § 8 odst. 1 tohoto zákona.

§ 14a

zrušen

§ 14b

zrušen

§ 15

Tento zákon nabývá účinnosti, s výjimkou § 11 odst. 2, dnem 1. ledna 1992. Ustanovení § 11 odst. 2 tohoto zákona nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1993.

Burešová v.r.**Pithart v.r.****Vybraná ustanovení novel**

Čl.II zákona č. 39/2001 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Členům Rady České televize zvoleným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zaniká členství v Radě České televize dnem, kdy tento zákon nabývá účinnosti. Poslanecká sněmovna zvolí nové členy Rady České televize do 60 dnů po uplynutí lhůty pro předkládání návrhů. Ze zvolených členů Rada České televize na svém prvním zasedání losem určí, kteří z nich mají funkční období 2, 4 a 6 let.

2. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do zvolení alespoň 10 členů Rady České televize je Poslanecká sněmovna oprávněna odvolat generálního ředitele České televize.

3. V době od odvolání generálního ředitele České televize podle bodu 2 do jmenování nového generálního ředitele České televize Radou České televize vykonává působnost generálního ředitele České televize prozatímní ředitel České televize zvolený Poslaneckou sněmovnou.

Čl.II zákona č. 82/2005 Sb.

Přechodná ustanovení

(1) Pro účely určení výše odměny členů Rady České televize se v době ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do 31. prosince 2004 za průměrnou měsíční mzdu zaměstnanců podle § 8b odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb. , ve znění tohoto zákona, považuje částka 21 326 Kč.

(2) Česká televize je povinna přizpůsobit svůj statut zákonu č. 483/1991 Sb. , ve znění tohoto zákona, nejpozději do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

§ 176 zákona č. 127/2005 Sb.

Přechodná ustanovení

(1) Digitální vysílání televizních programů uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 483/1991 Sb. , o České televizi, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, Česká televize zahájí do 60 dnů ode dne, kdy s podnikatelem zajišťujícím síť elektronických komunikací uzavře smlouvu o šíření multiplexu veřejné služby. Digitální vysílání dalších alespoň dvou televizních programů Česká televize zahájí postupně podle své ekonomické, organizační a technické připravenosti.

(2) Podmínky šíření programů, popřípadě doplňkových služeb, Českého rozhlasu prostřednictvím multiplexu veřejné služby sjedná Česká televize s Českým rozhlasem smlouvou. Oběma stranami ověřený návrh této smlouvy předloží generální ředitel České televize k informaci Radě České televize alespoň 30 dnů před dohodnutým dnem zahájení zemského digitálního rozhlasového vysílání Českého rozhlasu.

1) § 4 zákona č. 136/1991 Sb. , o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků.

1a) § 12 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb. , o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů.

1b) Zákon č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích).

1c) § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 484/1991 Sb. , o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

1d) Zákon č. 451/1991 Sb. , kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, ve znění pozdějších předpisů.

2) § 124 odst. 1 zákoníku práce .

2a) Zákon č. 121/2000 Sb. , o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon).

3) § 116 občanského zákoníku .

3a) Například § 17 až 20 obchodního zákoníku , zákon č. 148/1998 Sb. , o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 101/2000 Sb. , o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 227/2000 Sb.

3b) Zákon č. 65/1965 Sb. , zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

3c) Například zákon č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/1995 Sb. , o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 258/2000 Sb.

3d) Zákon č. 252/1994 Sb. , o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění zákona č. 135/1997 Sb.

4) Zákon č. 563/1991 Sb. , o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

5) Zákon č. 254/2000 Sb. , o auditorech a o změně zákona č. 165/1998 Sb. , ve znění pozdějších předpisů.

6) Směrnice Komise 80/723/EHS ze dne 25. června 1980 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky a o finanční průhlednosti uvnitř jednotlivých podniků, ve znění směrnice Komise 93/84/EHS a směrnice Komise 2000/52/ES.

8) Zákon č. 119/1992 Sb. , o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů.

10) Například zákon č. 231/2001 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/1995 Sb. , o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.

11) § 2 písm. c) zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.